

Redacció
i administració:
València, 244, 1er.
Barcelona-7
Teléfonos: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33
Edicions Terra Nostra S.A.
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar
Imprés a F.P.S.A.
D.L. 14387
Solicitat control O.J.D.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Celebrem la
Nativitat de la Verge
Maria, Mare de Déu.
Ella amb la seva
santedat ennobleix
totes les Esglésies.
(Liturgia de les
Hores)

Nº 50

Setmana del 7 al 13 de setembre de 1980

30 Ptes.

Demanen la canonització del Beat Pere Sans i Jordà

Durant els dies 31 d'agost, 1, 2 i 3 de setembre tingué lloc a Ascó la commemoració del III centenari del naixement del beat Pere Sans i Jordà. En la cloenda dels actes commemoratius es feu la petició de canonització del Beat per tot el poble d'Ascó, entregant al senyor Bisbe de Tortosa el document amb les firmes recollides per sol·licitar-ho al Sant Pare de Roma.

L'insigne fill d'Ascó, el BEAT PERE SANS I JORDA, llumària de virtuts i glòria de l'Orde de Predicadors, Vicari Provincial de Fo-Kien i Bisbe de Mauricastro, fou decapitat a Focheu el 26 de maig de 1747.

Afinant

Cinquanta números

Diuen que el moviment es demostra caminant. Això és el que ens sembla que modestament a anat fent el nostre setmanari durant aquestes cinquanta setmanes d'existència que avui es compleixen.

El que calia demostrar era que a Catalunya hi havia un lloc buit en el terreny de la informació: un òrgan de premsa especialitzat en el tema religiós. Calia demostrar que l'Església a Catalunya —els nostres bisbats, ordes, moviments, iniciatives, etc.— necessitava un medi periodístic independent i a llur servei alhora que tenaçment i suau col·laborés a la integració d'aquest ventall de realitats cristianes. Calia demostrar que hi havia homes i dones professionals capacitats per a fer possible, setmana rera setmana, aquest setmanari. Calia demostrar que finançament, si com en la nostra dansa, tots ens donàvem les mans els cristians catalans podíem sostenir el nostre periòdic...

Cinquanta números, i aviat el segon any de publicació, si no són una prova irrefutable, almenys donen dret a creure que es tracta d'un "moviment" seriós, de quelcom que potser potser no immediatament, però a llarg terme donarà els seus fruits.

Joan E. Jarque
i Jutglar

Pius XII ja donà autoritzacions

Capellans episcopals a l'Església catòlica: una llarga història amb rerafons ecumènic

La notícia difosa per diferents agències, i de la qual CC ja se'n féu ressò, que els sacerdots de l'Església catòlica nord-americana —àdhuc els casats— podran tornar al si de l'Església i administrar els sacraments mantenint moltes de les tradicions litúrgiques i normes espirituals, decisió presa ja en el seu dia pels bisbes nord-americans, ha estat aprovada per la Santa Seu, segons afirmà a Washington la Conferència Episcopal Catòlica dels Estats Units. Hi ha un rerafons històric i ecumènic que explica aquesta notícia. Efectivament, la mesura té un antecedent en la vintena de sacerdots o ministres protestants d'Europa o Austràlia, que foren autoritzats pel papa Pius XII a ésser ordenats com a sacerdots catòlics després de la segona guerra mundial. D'altra banda, i més recentment, Pau VI en l'encíclica del 1967 sobre el celibat sacerdotal, reafirmà l'eventual possibilitat que alguns ministres protestants podrien ésser ordenats com a sacerdots catòlics.

El president de la Conferència Episcopal Catòlica nord-americana ha manifestat que la nova decisió sobre els anglicans no representa cap canvi en la doctrina catòlica sobre el celibat sacerdotal. L'Església episcopaliana americana, que com ja hem dit, és el braç americà de l'anglicana anglesa, compta amb uns tres milions de fidels.

Cal esmentar que aquests grups de protestants que

Pau VI en la seu del Consell Ecumènic de les Esglésies, refermant l'interès de l'Església catòlica pels problemes ecumènics.

abandonaren segles enrera l'Església de Roma accepta el retorn per a cercar "una identitat comuna". Un portaveu de l'Església catòlica nord-americana ha manifestat que aquesta "identitat comuna" significa que els anglicans nord-americans podran servir com a sacerdots catòlics mantenint el seu matrimoni —els que estiguessin casats—, tot i que no

podran aspirar a l'episcopat.

L'Església catòlica només exigirà d'aquests que tornin a ordenar-se sota el ritus i l'autoritat de Roma. Fins ara, l'Església anglicana no reconeixia l'autoritat del Papa, tot i que la litúrgia difereix molt poc l'una de l'altra i consideren l'arquebisbe de Canterbury com al seu líder espiritual.

La catedral de Shangai serà oberta al culte

Ciutat del Vaticà.— La restauració de la catedral catòlica de Shangai serà acabada per Nadal segons una notícia del diari "Wenhui Bao" d'aquella ciutat.

El mateix diari diu que per la festa de l'Assumpció d'enguany més de 3.000 persones varen assistir a la missa que es va celebrar el dia 15 d'agost malgrat que les obres de restauració estaven encara en curs.

Un sacerdot cancerós treballa per aconhortar els malalts incurables

Nova York.— Un sacerdot, el P. Vicente Publicano, expert en pastoral, malalt de càncer, desitja realitzar-se mentre va morint. En aquest sentit, obrirà una residència per als malalts incurables amb el fi d'ajudar-los en llur vida diària mentre esperen la mort. Aquesta residència gaudirà de tota mena de serveis i metges.

El centre de gravetat de l'Església ja no es troba en els països rics

Roma.— El butlletí n.º 5 de juliol del 1980, publicació d'Ajuda a l'Església Necessitada, és dedicat a Sant Norbert. El moderador general d'AIN, pare Werenfried van Straaten, escriu sobre el fundador de l'Orde a la qual pertany, que tenia virtutis i qualitats que l'Església necessita en aquests dies de decadència: "Era un penitent, un pastor, un reformador del clergat, un defensor del Papa, un apòstol de l'Eucaristia i un gran devot de la Verge Maria".

El pare Werenfried considera que l'obra de Sant Norbert, primer fundador a l'Església d'una Orde per a la formació de sacerdots millors, "és més actual que mai".

En aquest mateix butlletí s'exposa que els centres de gravetat de l'Església ja no són "en els països en desenvolupament", ans es desplacen cap a l'est i el sud.

En el món lliure hi ha una escassetat escruixidora de sacerdots i religiosos, però darrera del teló d'acer i en el Tercer Món ha esclatat una explosió inaudita de vida espiritual. AIN recolza amb precís i donatius als "orants, penitents i apòstols" que ens substitueixen. Això s'il·lustra amb exemples a Madagascar, Argentina, Equador, Filipines, Ganna i països del bloc de l'Est.

Visita oficial a Itàlia

La reina d'Anglaterra serà rebuda pel Papa

Ciutat del Vaticà.— Al terme d'una visita oficial a Itàlia, que haurà durat tres dies, la reina Isabel II serà rebuda al Vaticà pel papa Joan Pau II, tot i seguint el protocol reservat als visitants del seu rang. La Reina serà acompanyada pel Príncep Felip i pel ministre d'Afers Estrangers, Lord Carrington. Isabel II ja fou rebuda el 1961 pel papa Joan XXIII.

"Comunitats de Vida Cristiana"

Joves d'onze països, es reuniren a Manresa

Manresa.— A la Casa d'Exercicis de Manresa, del 21 d'agost al 6 de setembre, tingué lloc unencontre de joves procedents d'11 països d'Europa: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Holanda, Irlanda, Itàlia, Luxemburg, Malta i Polònia. El tema de l'encontre fou "Cap a una comunitat sense fronteres, projecció de la nostra comunitat local". El programa de sis dies de recés i nou dies de treball comunitari.

L'encontre era un curs de formació per a joves ja iniciats en les Comunitats de Vida Cristiana (conegudes amb les sigles CVX) i a l'ensens ha volgut ésser una experiència de comunitat a nivell europeu, que ajudi a enfortir el compromís dels joves participants en la missió i serveis propis de les CVX.

Hi eren presents, entre d'altres, el president mundial de les CVX de Joves, Gian Carlo Murkovic, de Trieste, i el vicepresident, Erik de Jongh, d'Amsterdam. De l'Estat espanyol assistien joves de Madrid, de Saragossa i del Forum Vergès, de Barcelona.

AI "CAVALL FORT"

hi ha una llició per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".

una llició amb premi

patrocinat per CAIXA DE PENSIONS "la Caixa"

-VINC A PROPOSAR-VOS UNA... CONTRA INCENDI. (ASSEGU-RANÇA O ASSEGU-RANT-SE?)

-ARA SI QUE JA NO EM QUEDA CAP... (ESPERANÇA O ESPERANT-SE?)

-NO TINGUIS POR: AIXÒ ÉS QUE NO ET TÈ... (CONFIANÇA O CONFIA-NT-SE?)

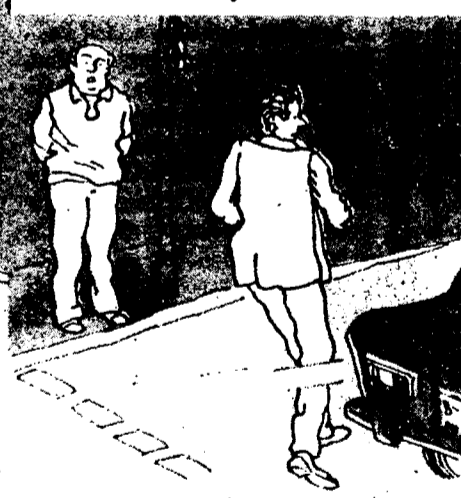
Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

- Una bicicleta DERBI
- Un joc de sobretaula
- Uns patins
- Un joc de tennis
- Una capsa d'aquarel·les

Amb el sufix o termina-ció ança fem noms derivats de verbs: de venjar, venjança; de lloar, lloança; de matar, matança. Cal no confondre aquests noms amb les formes del gerundi seguides del pronom reflexiu, que es pronuncien igual: venjant-se, lloant-se, matant-se.

-AQUEST TROS S'HA DE PASSAR... AMB EL PIOLET. (ASSEGU-RANÇA O ASSEGU-RANT-SE?)

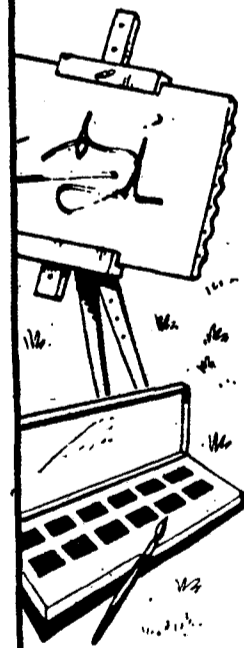
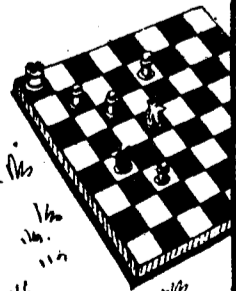
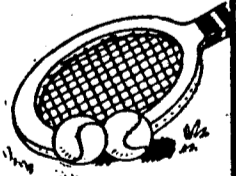

-VAGI... VOSTÈ, I JA VEURÀ! (CON-FIANÇA O CONFIA-NT-SE?)

Després d'haver llegit detingudament la norma sobre l'ús dels noms derivats formats amb el sufix ança, copieu en un full de paper les frases que hi ha sota cada il·lustració, tot substituint els punts suspensius per la solució que hi correspongui en cada cas, de les dues que figuren entre parèntesis. No oblideu d'escriure al full el vostre nom i la vostra adreça i aneu-lo a portar a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per la Vellea i d'Eetalvis. Entre totes les respostes correctes rebudes "Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 423.- 1- La badia. 2- L'abadia 3- La duana. 4- L'abraçada. 5- La braçada 6- L'avellana 7- La rel o l'arrel. 8- La talaia. 9- La vinguda. 10- L'aventura. 11- L'avinguda.

Victòria Carrasquilla, de Sidamon (un joc de sobretaula)
Oriol Balliu i Castanyer, de Girona (un joc de tennis)
Elisabet Piqué i Artigas, de Barcelona (una bicicleta DERBI)
Francesc Auladell, de Llinars del Vallès (una capsa d'aquarel·les)
Miquel Crespo i Huguet, de Palau d'Anglesola (uns patins)

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Catalunya
terciliana

SETMANARI POPULAR

Redacció i administració: Carrer València, 244 2on. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33. Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Director: Joan Jarque i Jutglar. Subdirector: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaia i Mateu. Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamissans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep Ma. Aragonès, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López i Castellote, Climent Forner, Enric Planas, P. Angel Marsà, Xesc Soliu, Albert Pera, Josep Ma. Gavín, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Documentació: Ferran Camps. Traducció i correcció: Oriol Camps, Agustina Turullots. Publicitat: Josep Ma. Truñó. Muntatge, composició i fotolito: Grup Tres. Administració: Joan Manuel Checa. Subscripció: Anual 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes. Dipòsit legal: 14.387.

Woitylians o catòlics?

Un quotidià de casa nostra va reproduir, no fa gaires dies, una portada de CC en la que parlàvem de la probable i desitjada vinguda del Papa a Catalunya l'any vinent. Agraïm el gest del col·lega i el to mesurat amb què es fa ressò del nostre punt de vista sobre el sentit que s'hauria de donar a aquesta visita i, sobretot, de l'esperit que ens hauria d'inspirar en demanar-la i com ens hi hauríem de preparar degudament.

L'article, però, demana una precisió. Diu: "...el moll de l'os de la campanya és evitar discrepàncies amb la línia del pontificat woitylià...". Aquesta frase fa una interpretació del nostre pensament deformant-lo o, almenys, decantant-lo. El que demanàvem i continuarem demanant per a preparar-nos, i d'alguna manera poder "exigir" la visita del Papa, és que "ens posem en sintonia eclesial amb la santa seu de Pere"; ja ho deiem allí, però ho afegim ara: "sigui qui sigui el qui la ocupi". El moll de l'os, doncs, no està en preferir una "línia pontifical" a una altra, que no sabem quina seria, ans precisament al contrari: consisteix en avivar la nostra fe catòlica que ens afirma que el Senyor compleix la seva paraula, de no deixar-nos, a través del ministeri de Pere i els seus successors, qualsevol que sigui, tingui aquest tarannà o un altre. A vegades, i per a alguns, aquest aspecte "sacramental" els pot ser evident o fàcil de veure. Que Déu els hi conservi la bona fe Sovint, i per a molts, és a la llum de la fe que ens mirem el Papa i creiem qen la pervivència de l'acció salvadora de Jesucrist a través —i si calgués, malgrat— de l'home que Ell ha escollit per a portar la barca de Pere. No ens apuntarem, per tant, a una campanya "woityliana" per a una visita del Papa a Catalunya per la raó de fe que hem apuntat. Però encara n'hi ha un altra, de "sentit comú-catòlic" —que com l'altra és ben poc comuna— i és la següent: És evident que cada Papa dona un segell propi al govern de l'Església. És normal i bo que així sigui. Però encara és més evident, ens sembla, que si es mira bé, els Papes, sobretot d'aquests últims temps, malgrat les seves benvingudes diferències —repetim-ho—, s'assemblen molt més als seus antecessors que no pas en difereixen. Com a exemple voldríem citar aquí a Pau VI i Joan XXIII. Tot just ara n'hi ha molts que comencen a adonar-se de com, malgrat les evidents diferències, diguem-ne "superficials", hi havia una pregona continuïtat de mestre a deixeble entre els dos papes. I el mateix succeeix amb Joan-Pau II qui no es cansa de repetir fins a quin punt estima filialment els seus predecessors, especialment Pau VI, i es considera format en la seva escola.

Vea a tomb aquí recordar aquella anècdota de la vida de sant Joan Bosco. Quan va sortir elegit Pius XI, que els que es miren l'Església per fora aclamaven amb entusiasme com a "liberal", la gent cridava "Visca Pius IX" posant tot l'accent en el nom, mentre que sant Joan Bosco deia als seus xicots: "No crideu visca Pius IX, crideu visca el Papa". Realment a l'Església li passa com als vitralls gòtics que només s'entenen des de dintre.

Esglésies de Maria Assumpta

En el setmanari "Catalunya Cristiana" dels dies 10-16 d'agost llegeixo una petita nota referent a un dibuix de la Verge Maria Assumpta. Diu: "A Catalunya és la festa major de setantadós pobles, en què l'altar major de l'església està també dedicat a Maria".

Doncs bé, vull demanar-vos un ajut. Faig un recull de postals o estampes de la Verge, venerada a Catalunya on

El lector escriu

ella sigui la patrona o titular d'un santuari, parròquia o ermita. Ja en tinc algunes, però de Maria Assumpta solament quatre. Jo demano si podeu informar-me d'on puc localitzar —ja per escrit, o en algun llibre, o com sigui— les dades per a poder aconseguir, si no les seixanta-vuit que em falten, algunes d'elles.

No cregueu que això sigui una col·lecció, no. Es un pe-

Ecologisme i fe cristiana

Avui, que l'opinió pública està tan sensibilitzada per la contaminació del medi —recordem les recents "marxes anti-nuclears" que han recorregut el país— no seria gens desavinent fer una breu reflexió del problema a la llum de la nostra fe cristiana, intentant —si és possible— defugir tòpics i judicis preconcebuts.

Quan vaig estudiar el batxillerat —encara ho recordo— a cinquè curs hi havia l'assignatura "Ciencias Naturales", i el llibre de text corresponent tenia un capítol dedicat a "Sistemàtica i ecologia", matèria que mai no sortia a l'examen i que, per tant, quedava com una mena d'apèndix il·lustrat per a prestigi de l'editorial. Avui, les coses han canviat de soca-rel: als primers cursos de EGB ja reben nocions elementals del que vol dir "Ecologia", i no en parlem del BUP, el COU i la Universitat. L'"Ecologia" fins ha entrat al Parlament, i no hi ha partit polític, parlamentari o extraparlamentari, que no enclogui en els seus programes una intensa preocupació pels "problemes ecològics del país".

Ara, quan hom s'endinza en una consideració un xic seriosa del tema, comença a sospitar quina és la greu dificultat amb que es troben els ecologistes honestos que no es volen limitar a una simple protesta social o política contra el "Sistema". Aquesta dificultat la podríem resumir en el següent interrogant: Si la destrucció paulatina de l'eco-sistema és obra específica de l'home, podem propugnar, o simplement imaginar, algun tipus de relació de l'espècie humana envers la Natura on aquesta obra destructiva quedi totalment paralitzada? Alguns, certament, han intentat la resposta al·ludint a aquelles formes de vida tribal pre-civilitzada on l'intercanvi energètic entre home i terra sembla perfectament harmònic. Però quan prenen la paraula els etnòlegs i ens expliquen quin és el preu que han de satisfer els "primitius" per a mantenir aquesta harmonia, la imatge deixa de ser tan edènica.

El gran mèrit de l'Ecologia, com a ciència, és haver descobert el flagrant desajustament entre les exigències biològiques d'una humanitat en expansió i la limitació dels recursos energètics del planeta. Però també cal reconèixer a l'ecologisme, com a moviment, l'haver sabut detectar la gran responsabilitat històrica del cristianisme en la gènesi del problema. Ha estat, certament, el cristianisme —o més concretament, el judeocristianisme— la força històrica que ha anat dinamitant les comportes que contenien l'embranchida poderosa d'aquest torrent abassegador que és la Vida Humana. I cal advertir que quan aquí dic "cristianisme" o "judeocristianisme", no em refereixo exclusivament al substrat religiós, sinó a la cosmovisió que ha generat, de la qual n'és hereva predilecta aquella forma de comportament qu tendeix a la planetització, i que impròpiament anomenem civilització occidental. Una civilització que —malgrat les guerres i desastres que ella mateixa ha provocat, i continua provocant— va mantenint, tanmateix, la idea d'una igualtat substancial de l'espècie humana més enllà de les diferències racials, culturals i sexuals; una civilització com aquesta —repeteix— vulnera i esberla la clau de volta de tot l'equilibri ecològic, que és precisament —com va descobrir Darwin— el principi de la selecció natural que

privilegia sempre el més fort i el més adaptat pel damunt del més feble.

Vol dir això que la civilització occidental, d'inspiració cristiana, ha fracassat estrepitosament en la seva línia evolutiva de protecció al feble, a l'oprimit i al desvalgut? Tenia raó Nietzsche en la seva dura impugnació contra la Mitleid, és a dir, la "compassió" paralitzadora que havia anul·lat les energies creadores de la societat judeocristiana? El mateix Sermó de la Muntanya, no és precisament una insensata col·lecció d'aforismes contra l'ordre immutuable que regeix el Cosmos? El desafiament, crec que és molt seriós, i avui més actual que mai.

Per la meua part —i sense pretensions dogmatitzadores— voldria evocar aquells episodis evangèlics que relaten la dramàtica lluita entre Jesús, "el Fill de l'home", i Satanàs, "Príncep d'aquest món". Una simplificació pastoral excessivament infantil ens ha privat de veure que, en aquesta confrontació, s'hi dirimeix quelcom molt més trascendental que no pas la mítica lluita entre les forces del Bé i del Mal. Si llegim amb certa atenció els textos implicats, haurem d'admetre que les queixes del Diable no deixen de ser legítimes. ¿Amb quin dret, aquella Potència desconeguda, que s'autoanomena, "el Fill de l'home" ve a trasbalsar un ordre còsmic que, malgrat tot, funciona? "Per què et fiques amb nosaltres, Jesús Natzarè? Que has vingut a perdre'ns?" (Mc 1,24) Una mitologia excessivament grotesca sobre la figura del Diable —que ha esdevingut tradicional a Occident— ens ha fet oblidar que l'Enemic de Jesús tenia molts més punts de contacte amb la noció moderna d'ordre natural, ordre social, ordre polític, ordre còsmic, en el sentit de cosa establerta i immutuable, que no pas de figura tenebrosa de l'Hades grec.

Ara bé, els primers cristians si que van copsar perfectament el sentit evangèlic de l'enemistat radical entre Jesús i el Príncep d'aquest Món: per això, la seva fe en la imminència de la Parusia (segona vinguda de Jesucrist) i el Judici Final no s'ha d'imputar tan ingènua com creiem. Ells sabien millor que nosaltres que la Resurrecció de Crist havia trasbalsat de tal manera l'ordre de les coses, és a dir, el propi cosmos, que, de fet, la "fi del món" ja havia començat. I és reasumint aquesta intuïció que —crec jo— que els cristians d'avui haurien d'afrontar els seriosos desafiaments plantejats pels problemes ecològics i energètics —autèntica Apocalipsi moderna—.

Que la Vida Humana tendeixi a supplantar qualsevol altra forma de vida —no sols en el planeta, sinó presumiblement en qualsevol altre racó de l'univers— és una perspectiva apocalíptica, que ara i avui ja s'està gestant, i que ningú no en pot preveure raonablement el resultat. Sigui com sigui, els cristians ens hauríem de preguntar molt seriosament si creiem de debò amb el "cel nou i la nova terra" des de la perspectiva de l'Evangeli de Jesús, i no des de la perspectiva d'Arcàdies més o menys neopaganes. En la gran Revolució intracòsmica inaugurada per Crist Ressuscitat, no crec que hi tingui cabuda l'equilibri ecològic... Que cada lector en tregui les conclusions que més li abelleixin.

Jordi Bassas i Ribalta

legrinatge espiritual buscant la Verge. Es per honorar-la i... A Jesús per Maria.

Afectuosament,
Mercè P. de Rusiñol
(Barcelona)

Sacerdots i servei militar

Entre els darrers acords de l'Estat espanyol amb la

santa seu m'ha cridat l'atenció que els futurs sacerdots i religiosos hagin de complir obligatòriament el servei militar. Si el sacerdot és aquesta persona que es compromet a ser fidel a Jesús i els seus ensenyaments, quin sentit té que faci el servei de les armes? Si Jesús predicà que cal estimar tots els homes, fins i tot l'enemic, no és contradictori preparar-se per a la guerra?

Si es vol ser fidel a Jesús, cal ser-ho amb totes les conseqüències. No a mitges. Per això el servei militar ha de quedar exclòs no solament dels futurs sacerdots, sinó que qualsevol cristià compromès. No adulterem més l'Evangeli.

Luis José Baixauli Santos

(Tarragona)

Avisos i Comunicats

Barcelona
Parròquia de Ntra. Sra. del Coll (Missioners dels SS. Cors).- Com molts d'altres santuaris marian de Catalunya i amb motiu de la festa de la Nativitat de Ntra. Sra. la parròquia —santuari de Ntra. Sra. del Coll de Barcelona—, celebrarà la seva Festa Major. El diumenge 14 serà el dia principal, precedit per tres dies de preparació. Hi haurà missa concelebrada a les 12 amb el cant dels "Goigs de la Mare de Déu del Coll", de Romeu. A les 5 la festa per als nens de la comunitat, i a les 20,30 i com a cloenda de les festes, la Coral Mare de Déu del Coll donarà un concert en la mateixa església.

Urgell
Equipo Pastoral del Baix Urgell.- Encuentros comarcales de matrimonios. Castell del Remei. El primero tendrá lugar el día 5 de noviembre, a las 4 de la tarde. Están dirigidos a todos los matrimonios interesados en la problemática familiar, matrimonial y de educación de los hijos. Dirigirá Mn. Josep Fon, delegado diocesano de catequesis.

Exercicis espirituals.- Destinataris: Sacerdots i religiosos. Dates: Del 8 al 13 de setembre. Lloc: Casa d'exercicis Cova de Sant Ignasi. Dirigeix: P. Josep Ma. Rocafiguera SA. Informació: Apartat 12 - Manresa - Tel. 872 04 22.

Falta una finca o masia.- Un grup de persones preocupades per la problemàtica de la DROGA i per les greus conseqüències que comporta l'ús i l'abús de la mateixa; s'han reunit al carrer de Sant Honorat, n.º 5, principal, de Barcelona, i han decidit constituir una associació, a fi de poder orientar desinteressadament i ajudar en el que sigui possible a totes aquelles persones que, d'una forma o altra, estiguin afectades per aquest greu problema que mina la nostra societat i d'una manera especial la joventut.

Es imprescindible i importantíssim posar en marxa un CENTRE de REHABILITACIÓ; es compta ja amb persones capacitades i de gran experiència per a dur a terme aquesta obra; sols falta una FINCA o MASIA. No importa l'estat actual en què es trobi; és important que estigui allunyada de centres habitats d'importància. Per a informació, telèfon (93) 307 03 80 (tardes).

Punt de vista

Polònia: Sorpresa e incògnitas

Deu anys després de l'agitació social que costà el càrrec a Gomulka, les reivindicacions laborals han tornat a Polònia. Com sempre, però, aquests reivindicacions, en produir-se en un marc de falta de llibertat, han estat, a la vegada, laborals i polítics. És inevitable, perquè sense la reclamació política perden base i sentit totes les protestes contra una dictadura: el obrers polonesos del Bàltic no podien limitar-se al camp estrictament laboral perquè, si ho haguessin fet, haguessin acabat limitant-se a continuar suportant la mateixa situació. Per això, han reclamat augments de salari i, de forma inseparable, una nova regulació de la vida sindical.

Sota el record del que passà fa deu anys i en un nou clima de desenvolupament social innegable, la sorpresa ha estat, després de la mateixa protesta i la seva força, la reacció del govern: els dirigents polonesos —el Partit Comunista polonès, per tant—, després d'unès vacil·lacions inicials que serviren per a avaluar la força de la protesta, han fet concessions importants en admetre el començament d'un règim de notable llibertat sindical, ja que els sindicats, tot i que hauran de fer professió de fe socialista, seran independents del partit.

Després de la sorpresa, però, comencen les incògnites, ja que és difícil d'entendre com aquests principis de llibertat poden coexistir amb l'autoritarisme i l'estatisme que domina la vida polonesa. Hi ha règim que són incompatibles amb qualsevol mena de llibertat —el franquisme no donà mai cap engruna de llibertat política, perquè ho era—, i costa d'entendre com l'Estat polonès actual, ben consolidat, pot introduir un principi de llibertat sindical sense negarse i, poc o molt, fer-se la vida impossible.

La llibertat és indivisible, i no és concebible un règim de llibertat sindical que no es mogui en un règim de llibertat política. Els obrers del Bàltic, només pel sol fet de llur mobilització, han fet una reclamació política i les concessions que els han estat fetes, encara que limitades a l'àmbit sindical, són plenes de contingut polític.

Després de l'èxit reivindicatiu, les incògnites són difícils d'esvaïr perquè, tard o d'hora, s'ha de dur a la pràctica al dilema plantejat: o el principi de llibertat introduït progressa i és tot el règim el que canvia, o les concessions esdevenen foc d'encenalls. És un camí que, per la seva mateixa naturalesa, no admet mitges tintes, per la qual cosa costa de creure que s'hi hagi dit la darrera paraula.

Josep Faulí

La UEC de Tortosa honora la Mare de Déu de la Cinta

XXV aniversari de la primera romeria al Mont Caro

S'han acomplert 25 anys des de que en 1955 la U.E.C. tortosina va vulguer unir àdhuc físicament els dos valors més representatius de Tortosa: el Mont Caro que amn el riu Ebre determina i qualifica el nostre escenari i en l'ordre religiós, la persona que el presideix: la Mare de Déu de la Cinta. Un binomi ben representatiu: Caro i la Verge Maria.

Des de fa 25 anys ininterrompudament, el diumenge abans de l'Assumció els socis de la U.E.C. simpatitzants i devots han pujat en romeria a cantar "Nostra Cinta sobre tot!". Les dotze llibretes amb dedicatòries i firmes dels visitants donen fe de les pregàries i poetics sentiments dels qui, qualsevol dia de l'any han pujat fins el cim i pregat davant la imatge.

S'ha tingut l'encert de commemorar el fet amb dues inscripcions sobre marbre: una

lloança al Creador que són dos versets del càntic de Daniel i que podria repetir Sant Francesc d'Assís:

"Beneïu el Senyor, pluges i rosades, beneïu-lo tots els vents Beneïu el Senyor, neus i geleres beneïu-lo, dies i nits"

Un altra llegenda, aquesta mariana, original del poeta tortosí Mn. tomas Bellpuig, diu:

"Ja que la cinta sagrada tan a gust mos té el cor pres.. Mare, apreteu la llaçada que no es soltigue mai més"

L'Eucaristia amb lectures i cants adients, tot seleccionat en funció de la festa, va estar presidida pel cronista i animada per un grupp de joves de Tortosa-Roquetes-Jesús-Xerta que participaren aquells dies en unes Colònies.

J. Blanc

Orará ante la tumba de Mn. Alsina

Mns. Camprodón visitará los sacerdotes gerundenses que trabajan en América

GIRONA.— Monsenyor Jaume Camprodón, bisbe de Girona, sortirà (ha sortit) a principis de setembre cap a diversos països d'America Llatina a fi de visitar els capellans de la seva diòcesi que treballen en aquest continent. Concretament, visitarà Argentina, Perú, Guatemala, República Dominicana, Puerto Rico i Xile.

En aquests últim país, Monsenyor Camprodón anirà a pregar davant la tomba de Mossèn Joan alsina, sacerdot fill de Castelló d'Empuries, que fou assassinat per les tropes del general Pinochet en la insurrecció del setembre de 1973. Mossèn Alsina era capellà d'un hospital i no volgué amagar-se quan es produí l'ensulsiada.

En una nota publicada pel Bisbat es diu que "convé veure sobre el terreny llur situació, companys de treball, comunitats, bisbes, el país i les condicions de vida, per tal de conèixer millor el treball que porten entre mans, les seves il·lusions i les seves necessitats". Monsenyor Camprodón afegeix que "els portarem el ressó i l'escalf de l'Església diocesana i hem d'esperar que la nostra companyia els confortarà els ànims per a perseverar en la tasca"

Un altre objectiu de la visita serà el de " cercar camins per a una major intercomunicació i col·laboració". Per això el Prelat gironí s'entrevistarà amb els bisbes d'Abancay i Santiago de Xile que són els llocs on hi ha més capellans de les nostres comarques. En aquest aspecte la nota del Bisbat diu que "si és veritat que amèrica Llatina necessita braços, nosaltres necessitem rejuvenir l'esperit i pot ajudar-no-hi una major intercomunicació amb les esglésies joves"

Per últim, la nota esmentada diu que "l'anada a Amèrica no es només del bisbe, sinó una visita de la diòcesi". Monsenyor Camprodón acaba demanant als gironis que "ens acompanyeu amb l'efecte i sobretot amb la pregària perquè el viatge tingui tot el sabor i l'eficàcia d'un viatge apostòlic i consolidi, en una comunió de fe i de caritat, les comunitats cristianes d'allà i la nostra.

M. Caballe

Avet per a ellas, Set per a ells i confort per a tots.

Avet VILASECA

slip senhora

Interiors molt Comfortables

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto. Parvulario, EGB y BUP Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar

Zona alta ciudad, muy saludable

C. Teodoro Roviralta, nº 1 (torre) (tocant a Avinguda Tibidabo) Telèfons 247.01.10

Catalunya Cristiana

Un obsequi que dura tot l'any

PARA BEBER AGUA SIN CLORO

VITAL DE FOURNIER

pida siempre

Dos serveis a la catequesi de Badalona

Cal potenciar la formació d'adults

La Coordinadora de Catequesi de l'arxiprestat i l'Escola Bàsica de Catequistes, són dues realitats amb les quals compta Badalona en el camp de la catequesi i a nivell interparroquial.

La coordinadora.— Va començar a funcionar ara fa uns dos anys. Un representant de cada centre de catequesi —siguin parroquials o no—, un delegat dels preveres, dels religiosos, de les religioses juntament amb el delegat diocesà de catequesi de la zona són els membres que la componen. Es reuneixen una vegada al més.

En el seu escàs temps de funcionament, la Coordinadora s'ha dedicat a conèixer i a analitzar la panoràmica de l'Arxiprestat Centre de Badalona, tot constatant que són moltes les persones i les energies dedicades a la catequesi. Això és una realitat que de mica en mica cal seguir animant i progressivament coordinant en una planificació general i coherent de tota la zona. No obstant, la major part del treball de catequesi es realitza amb els infants. En la preparació de la Primera Comunió les parròquies i centres de catequesi són desbordats per l'afluència de nens. Hi ha molta feina a fer de cara als joves i els adults. Potenciar aquests dos sectors de la catequesi és la preocupació que tenen plantejada els membres de la Coordinadora.

Un altre camp en el que

també es treballa, és en el de la formació de catequistes, organitzant trobades de reflexió i oració entre les persones que treballen en el camp de la catequesi. Aquestes trobades són valorades molt positives, car el fet de poder-se comunicar i resar plegats amb persones que senten la mateixa inquietud apostòlica fa que hom en surti amb l'esperit més animat i la constatació de la tasca de l'Església que s'està fent.

L'increment de la catequesi d'adults i joves i la formació dels catequistes, són els dos objectius prioritaris de la Coordinadora de cara al curs que ve.

Es dintre d'aquest camp de la formació on s'hi troba també l'altre servei a la catequesi i als catequistes de Badalona.

Fruit d'una sèrie de conferències organitzades pel Centre de Catequesi de Badalona l'any passat ha motivat que aquest any comencés a funcionar aquí, entre nosaltres, l'Escola Bàsica de Catequistes.

Escola Bàsica de Catequistes.— Depenent de l'Escola Diocesana de Catequistes de Barcelona i amb el seu mateix programa d'estudis i professors, aquesta escola és oberta a totes aquelles perso-

nes que sentin el desig d'aprofundir la comprensió del missatge cristià i posseir uns coneixements sistematitzats de la pastoral catequètica, tot oferint-los la possibilitat d'una reflexió a nivell bàsic dels continguts del missatge cristià, al mateix temps que uns coneixements fonamentals per a poder participar activament a l'acció pastoral catequètica.

El programa d'estudis compren disset assignatures de caràcter bíblic, teològic i propiament catequètic. Aquest curs ha estat funcionant cada dimecres, de deu a dotze de la nit als locals de la parròquia de Nostra Senyora de Lourdes.

Desenrotllant quatre-cinc assignatures per any, en un període de quatre anys s'ha acomplert el programa proposat.

Aquestes són dues realitats que existeixen i funcionen a nivell interparroquial a Badalona en el camp de la catequesi. Dos serveis que cal conèixer i potenciar.

Isidre Serdà

Més agilitat per als expedients matrimonials

Tarragona.— Es troben ja en vigència les noves normes sobre els expedients matrimonials a l'arquebisbat de Tarragona. Aquesta nova normativa tracta de donar un nou impuls a la preparació pastoral del sagrament del matrimoni, simplificant-se l'expedient perquè la tramitació resulti ben àgil.

Per tal de fer possible una millor preparació pastoral prematrimonial, les noves normes demanen que els nuvis es presentin a la parròquia, almenys, tres mesos abans del dia fixat per al casament. Així se'ls podrà acollir degudament i serà possible el diàleg pastoral i l'assistència al curset, conferències i reunions.

Per altra banda, es desitja que no siguin, només, els sacerdots els qui es dediquin a aquesta tasca pastoral, sinó que hi intervinguin també els seglars. La seva experiència els fa especialment aptes per a dialogar amb les parelles sobre l'amor conjugal viscut en el Senyor.

En tot cas, el rector de l'església on es conclou l'expedient serà l'últim responsable de comprovar la preparació de la parella. A l'expedient hi ha un capítol titolat "Acceptació del matrimoni cristià", on hi ha un resum de la doctrina de l'Església que els nuvis han de procurar d'acceptar.

Tramitació àgil

Pel que fa a la més àgil tramitació de l'expedient matrimonial, cal dir que ara, fora dels casos especials, no és necessari presentar l'expedient a la cúria abans de la celebració. També és interessant d'esmentar que, actualment, el matrimoni eclesiàstic té també valor civil.

Les noves normes seran revisades després del període d'un any. Segurament que aleshores seran complementades amb nous materials per a facilitar la pastoral pre-matrimonial de les parelles que demanen casar-se per l'Església.

Josep Sabaté

Breus

Colònies de vacances a Andorra

Gairebé 150 infants de les Valls d'Andorra han participat en els dos torns de colònies populars organitzades per Caritas Andorrana. El primer torn s'inicià el 15 de juliol i acabà el 29, i el segon el 1 al 14 d'agost. Les acampades tenen lloc a Canillo i són dirigides per Mn. Ramon Rosell i un equip de monitors. L'activitat principal és l'excursionisme. Els infants també visiten diferents indrets del Principat: llacs, muntanyes, ermites, etc. i així descobren una nova Andorra que aprenen a estimar. Enguany dedicaren un acte d'homenatge a Folch i Torres amb motiu del centenari de la seva naixença (1880-1980) i feren també memòria de l'amic de la mainada i dels animals, el Dr. Félix Rodríguez de la Fuente. Tot això en un ambient de bona alegria i de pregària. L'oració, el cant i la gresca són l'ànima de les colònies d'estiu.

Festa d'estiu al centre de subnormals del castell del Remei

Recentment un grup de senyores de La Plana d'Urgell, que aporten diàriament la seva ajuda personal al centre de subnormals profunds del Castell del Remei, han organitzat una trobada d'amistat i pregària. Mn. Ramon Font, delegat diocesà de Caritas, i Mn. Josep M. Solé, responsable del centre, presidiren l'Eucaristia tot exhortant els 125 assistents a la pràctica de l'amor fratern amb les persones més febles. Amb motiu de la trobada s'organitzà una col·lecta pel centre en la que es recollí 30.000 ptes. En acabar la festa els pares dels nois internats s'emportaren llurs fills unes setmanes de vacances.

El centre del Castell del Remei acull adults subnormals que són assistits per tres Germans de la Creu Blanca, i diàriament un grup de senyores dels pobles veïns els ajuda en els treballs de la casa: rentar i planxar la roba, netejar, etc. No tot és camamilla de la dolça al Castell del Remei.

Defunció

El dia 21 d'agost, a Terrassa, lliurà l'ànima a Déu el Rvd. Enric Palau i Cordoní. L'endemà, a Ribes de Freser, el Sr. Bisbe presidí les exèquies acompanyat de deu preveres. Nascut a Querol el 1903, mossèn Enric fou consagrat prevere el 1926, va ésser nomenat successivament vicari de Tremp, Organyà, Montgarri i la Seu d'Urgell. Exercí després aquests ministeris: 1929, rector de Mur; 1932, regent de Sant Miquel de la Vall; 1935, regent de Fustanyà i el 1949, ecònom de Campelles i Bruguera. Des de l'any 1974 residia com a jubilat a Ribes de Freser. Reposi en pau.

El bisbe Borràs, màrtir del nostre temps

Tarragona.— "Monsenyor Borràs és el Bisbe i Màrtir del nostre temps i de casa nostra", ha manifestat l'arquebisbe de Tarragona, Doctor Josep Pont i Gol, amb motiu de l'homenatge que la parròquia de Sant Sebastià de La Canonja ha retut a la memòria del Dr. Borràs, en complir-se els cent anys del seu naixement.

Tant les entitats cíviques com la parròquia de La Canonja, vila on nasqué el Dr. Borràs, han volgut retre un sentit homenatge al bisbe tarragoní que va donar la seva vida per Crist. El Dr. Manuel Borràs i Ferré va néixer a la Canonja el dia 9 de setembre del 1880. Rebé l'ordenació sacerdotal el 19 de setembre del 1903, i el 23 d'abril del 1934 fou preconitzat bisbe auxiliar del cardenal Vidal i Barraquer, arquebisbe de Tarragona.

El dia 24 de juliol del 1936 entrava a la presó de Montblanc, i el dia 12 d'agost del mateix any, donava la vida com a màrtir de Crist, al Coll de Lilla. Amb motiu de l'aniversari de la mort del bisbe Borràs, el prevere Joan Montalà, Mestre en Gai Saber, ha escrit una poesia publicada en un opuscle editat per la parròquia de la Canonja, on hi figura un recull de dades, articles i opinions sobre el Dr. Borràs.

CHIMENEAS

PIO

cálidamente decorativas

NOVEDAD: CON UNA DE NUESTRAS CHIMENEAS, PUEDE CALENTAR TODA LA VIVIENDA

EXPOSICION Y VENTA
 Loreto, 36 (esquina Avenida Sarrià) Tel. 259 04 18 - BARCELONA-29
 Carretera Barcelona n.º 32 - GERONA
FABRICA EXPOSICION Y VENTA:
 Carretera Barcelona-Puigcerdà, km. 53.800 Tel. 882 01 62
 HOSTALETS DE BALENYA
 ABIERTO SABADOS TARDE Y DOMINGOS MAÑANA

Solicito enviar catálogo, sin compromiso.
 Nombre y apellidos _____
 C.A. _____
 Pobl. _____
 D.P. _____
 D.I. _____

Primes de 2.000 dòlars als que ajuden a capturar capellans

VIENA. — En els ambients eclesiàstics austríacs hom tem per la sort del compatriota, el pare salesià Gerhard Muellaeur. Els seus pares reberen una lletra del seu fill en la qual aquest declarava que es trobava en fuita per a no caure en les mans del règim militar i que s'havia assabentat que el govern ofería primes de 2.000 dòlars als qui el denunciessin. La raó d'aquesta "caça de l'home" rau en el coratge del pare Muellaeur en lluitar pels drets de l'home.

El pare Muellaeur, que té 34 anys, és originari de Viena. Roman a Bolívia des del 1971. Treballa a la parròquia de Loreto (Cochabamba). Aquesta parròquia ha estat víctima d'un atemptat que perpetrà ja fa uns anys una organització paramilitar. D'entre els nombrosos col·laboradors del pare Muellaeur s'hi troba un dels seus compatriotes, el catequista Norbert Mlinar, de 28 anys, també originari de Viena. Fins ara ningú no en té notícies tot i que, segons el pare Muellaeur, sembla que podrà sortir del país.

Teletips

A Bolívia: La dictadura fa callar ràdio catòlica

LA PAZ. — La direcció de les Telecomunicacions Bolivianes ha decidit que l'emissor dels jesuïtes a la Paz "Radio Fides" romandrà tancat per temps indefinit, segons hom ha pogut saber.

Segons la font informant, la ràdio catòlica ha estat acusada d'haver difós programes "inspirats per interessos aliens i adreçats contra les autoritats i les institucions bolivianes per a pertorbar l'ordre interior.

Brasil: La policia volgué impedir la celebració d'una missa

BRASILIA. — La policia militar ha bloquejat els accessos de Propria (vila de Sergipe, al nord-est del Brasil) a fi d'impedir la participació en una missa de nombrosos centenars de pàgesos, segons ha anunciat el vicari general de la diòcesi, Miguel Derideau. Així i tot, entorn de 3.000 persones, membres de sindicats agrícoles, han participat en aquesta missa, celebrada en honor de monsenyor Brandao de Castro, bisbe de Propria, que recentment rebé amenaces de mort, segons precisa monsenyor Miguel Derideau.

Set bisbes eren presents a la missa, d'entre els quals Dom Helder Câmara, arquebisbe d'Olanda i Recife, per tal de manifestar el suport de l'Església, ensenys que "l'opció preferencial en favor dels pobres i dels oprimits".

Gran Bretanya: El cardenal Hume protesta per la venda d'armes a Xile

LONDRES. — El cardenal Basil Hume, arquebisbe de Westminster, ha protestat contra la decisió del govern britànic de proporcionar novament armes a Xile. En una carta adreçada al Ministre d'Estat, Nicholas Ridley, el cardenal Hume ha afirmat que no es podien tancar els ulls davant la repressió de què era objecte actualment tan gran nombre de xilens, qualsevol que sigui el profit comercial.

"En raó del deteriorament de la situació dels drets de l'home a Xile, jo em pregunto si ha estat prudent aixecar l'embarg sobre la venda d'armes", ha dit el cardenal.

Ha mort un enamorat del gran poble asiàtic

Mns. Teodor Labrador O.P., el darrer expulsat de Xina

No és freqüent que un laic escrigui sobre temes missionals i més concretament sobre un missioner. Però en llegir a L'Osservatore Romano del diumenge 18 de maig del 1980, edició espanyola, la nova de la mort de monsenyor Teodoro Labrador, O.P., no he pogut resistir la temptació de fer-ho perquè tinc por que ni els seus propis germans de sacerdoti glossin tal com es mereix la figura de l'arquebisbe mort.

Per altra banda la casualitat va voler que les Obres Missionals Pontificies en el seu full mural "Església en Marxa", corresponent al passat mes de novembre i dedicat a Xina, publicqués la fotografia del prelat, quan expulsat pels comunistes i després de molts sofriments arribava a la colònia britànica d'Hong-Kong. Però, ¿qui era monsenyor Teodoro Labrador, O.P.? A la gran majoria no els dirà res aquest nom, però em consta que per a molts xinesos —si poden llegir aquesta ressenya— l'emoció i les llàgrimes brollaran fàcilment davant la desaparició d'un dels pocs i més grans missioners que de l'època gloriosa de les Missions Dominicanaes a Xina encara vivia.

Una vida missionera

Nascut l'11 de novembre de 1888 a Buenavista de Valdivia, petit poble de la província de León, comptava, al morir, 92 anys. Fou destinat al Col·legi

de Santo Domingo de Foochow (Xina) l'any 1915, i arribà a ser-ne rector l'any 1925. Ja en aquesta època la seva afabilitat i dolcesa així com el seu tracte paternal eren reconeguts per tots els qui el tractaven. Posteriorment i com sigui que els missioners de l'antiga prefectura de Funing havien demanat a la Santa Seu que es dignés elevar a vicariat la tricentenària missió dominicana, fundada l'any 1632, Roma, nomena, com a primer Vicari Apostòlic de Funing, monsenyor Teodoro Labrador, O.P., atenent les seves virtuts que suposaven seves virtuts que suposaven una garantia d'èxit per dur a terme les noves i realment pesades obligacions.

Una de les primeres activitats que ocuparen la sol·licitud pastoral del nou bisbe, fou l'erecció d'un seminari que proveís el vicariat de nombrosos i competents clergats. Després de nombroses dificultats i gràcies a la generositat dels catòlics anglesos, l'any 1933 va poder començar la construcció de l'edifici del seminari al poble de Lakahoeng, pàtria del pare Lo, el primer bisbe xinès, i acabar-lo l'any 1935.

Malgrat que durant aquests anys la seva missió ofería un quadre desolador amb pobles incendiats, ciutadans assassinats, el comerç i l'agricultura morts o paralizats, segueix fundant i erigint nous col·legis, hospitals, infermeries, santes

infàncies, etc. L'any 1934 va edificar un convent al poble de Santuao per a la Congregació del Santíssim Rosari de Pamplona.

Quan a l'any 1937 va celebrar-se a Manila el XXXIII Congrés Eucarístic Internacional, monsenyor Labrador intervingué en la seva preparació i en la realització de les solemnitats, essent un dels molts oradors que varen deixar sentir la seva autoritzada veu.

Durant el seu episcopat féu bastants recorreguts apostòlics pel seu vicariat. Intel·ligent, emprenedor i zelós per la salvació de les ànimes, fou el líder d'un ressorgiment religiós admirable del poble xinès, que ni les més dures persecucions pogueren parar. Missioners i cristians el rebien amb goig i entusiasme desbordants, com a reconeixement de la gran obra realitzada en la seva missió. Com anècdota es conta que els coets disparats en honor seu —als que tant afeccionats són els xinesos— passaren de molt la xifra de cent mil.

Contribució a un ressorgiment

El desvetllar de Xina del seu anquilosament de segles a la civilització fou tant vigorós, que va deixar astorades les nacions d'Occident. Possiblement el bon bisbe faria també moltes vegades un recorregut

mental de les suors, disgustos i atribolaments que la seva col·laboració va proporcionar al dit ressorgiment i malgrat que van costar-li múltiples esforços, amb satisfacció es complauria contemplant la gran obra realitzada.

Però la vida i la política social xinesa cada dia va més malament; la gran extensió geogràfica de la nació, la manca d'unitat entre les diverses províncies i el gran error del govern d'aquella època de voler erradicar d'una vegada el tradicionalisme, introduint repentinament les idees i mètodes occidentals juntament amb el comunisme, feren que la seva missió quedés fortament ressentida. Des del 1939 fins al 1945 el poble de Santuao, on havia fixat la seva residència, va sofrir molts bombardeigs i assalts. El 1940 l'ataquen també els japonesos que després de bombardejar i canonejar el poble incendiaren la part principal del poble. L'any següent establiren el seu quarter general a la mateixa casa del bisbe, deixant-ho tot en runes i arrasat. Fuig al seminari d'Hoeng i allí, l'any 1944, l'arresten i després de moltes vexacions i quatre mesos i mig d'empresonament el posen en llibertat.

L'any 1946 és nomenat arquebisbe de Foochow i administrador apostòlic del bisbat de Funing. En aquesta època comença les seves famoses col·laboracions a la revista "Misiones Dominicanas", que sota els títols de "Ráfagas" i "Notas de mi diario" reflexaven la importància de les seves activitats missionals.

Un llarg calvari

L'any 1951, resultat de calumnioses acusacions, fou novament arrestat i estigué nou mesos a la presó. Finalment, el 6 de novembre del mateix any aconseguí la llibertat, junt amb altres missioners, i amb ells fou expulsat del territori xinès.

Tant va arribar a estimar les missions i els xinesos, que malgrat haver deixat la cortina de bambú, va demanar als seus superiors que el destinessin a l'illa de Taiwan (Formosa) on seguí la seva missió evangelitzadora fins els seus últims dies.

Ara, que es torna a comentar la possible reobertura dels temples cristians, vist el reviscolament de la cristianitat i del catolicisme a Xina, serà present en l'ànim de tots el caliu deixat per monsenyor Teodoro Labrador, O.P.

Jaume Travesa S.J.

Emeterio González Díaz

Fogueres macabres a l'Índia

Tota l'Índia està consternada, torbada i apenada pels esdeveniments que una revista ha titulat "La vergonya de la nació". Fins he dubtat abans d'escriure-ho perquè no donés, el meu article, la impressió de voler desacreditar aquesta nació admirable. S'han de veure els quatre casos succeïts com esdeveniments aïllats, potser com a rebrots de sentiments i costums ben llunyans que per dissort han quedat en llocs remots i esperonats sense dubte per l'extrema pobresa dels actors principals de les tragèdies ocorregudes. No són lliures de responsabilitats els països avançats que mostren reticència a oferir un progrés sincer als països afectats per la pobresa.

Dos d'aquests casos ocorregueren al Rajasthan. Dos en altres llocs en estats del Nord, entre Gener i Març 1980. De l'últim se n'han publicat reportatges amb fotografies ben realistes i llastimoses.

El mort era molt pobre i havia tingut una llarga malaltia. Tenia 75 anys. La vídua en tenia 69. Desolada per quedar-se sola, anuncià: faré el "sati". Cremació conjuntament amb el marit. Un parent li digué que

no ho fes. Potser amb no massa insistència. La seva determinació fou forta i la notícia s'escampà pel poble ben ràpidament i fins pels pobles de la rodalia. Una multitud es reuní per contemplar l'espectacle. La vídua es banyà i perfumà i es posà el sari de núvia que encara guardava i les poques joies que tenia. Es posà "mendi" a les mans (una planta bullida que les tenyeix fortament) i la portaren amb palanquí en la processó funeral al darrera del baiard del cos del seu marit. Féu parar la comitiva al temple on deixà estampada la petja de les seves mans a la part com a record per la posteritat que la tindrà com a devi (divinitzada) i prosseguí la processó fins al crematori. L'ajudaren a pujar a la pira. El cap del difunt marit s'el posà a la falda. I els brahmins la cobriren de fogots de llenya deixant al descobert sols el cap i les mans, buidaren els recipients de mantega fosa damunt la llenya i aplicaren les torxes enceses. La gent cantà o cridà fort "mantres" i Ram, Ram, perquè no sentíssim els crits de la vídua, que probablement no podria contenir, i les flamardes s'enfilaren cap al cel. En

pocs minuts regnaria un silenci amb remordiments.

Durant els 33 anys de la meua vivència a l'Índia hi ha hagut molt pocs i isolats casos d'aquests. La tradició o costum es podia considerar com morta. Quatre casos en tres mesos ja són massa. Però tinent en consideració l'enorme població de l'Índia no es pot jutjar com a revifacació del deploable costum antic. Potser són més exactament suicidis dels desesperats per la pobresa del seu entorn i futurs projectes.

Les estadístiques fallen. Ja l'any 1975 es donava com a total el nombre de 650 milions d'habitants a l'Índia. El creixement anual és de 12 a 15 milions, com tothom admet. Si és així el total nombre d'habitants avui, any 1980 ha d'ésser de 710 milions almenys. Més els periòdics segueixen copiant les xifres de l'any 64 ó 1974... Jo em pregunto sovint: Qui pot fer un cens a l'Índia adequat i fidedigne? És necessària anys! Així que no considereu els quatre casos de "sati" ocorreguts com comú. Són més de 700 milions que ho condemnen.

No n'hi ha prou amb la companyia dels altres nens per a la maduresa dels infants. El pare, la mare, els germans, no es poden substituir.

Una causa que és en els orígens de molts conflictes infantils

200.000 nens espanyols no tenen ambient familiar

MADRID.— Prop de 200.000 espanyols es veuen privats d'ambient familiar, segons afirmen Miquel Bodejé i Margarida Menéndez en el seu estudi sobre la marginació infantil que publica "Análisis e investigaciones culturales", publicació del ministeri de Cultura.

Els citats autors aporten també les dades següents:

— El nombre de menors sotmesos al Tribunal Tutelar a finals del 1977 era de 13.147 nens.

— Els casos més freqüents són els denunciats per exemples corruptors (35,1 per 100) els d'incompliment dels deures d'assistència (32,9 per 100) i els de mals tractes (29,6 per 100).

— Els acords que el tribunal pren amb més freqüència són els d'internament (37, per 100) i els de vigilància protectora (41,6 per 100).

— Les famílies sobre les quals actuen els tribunals tute-

lars de menors són de condició econòmica baixa (64,6 per 100), o miserable (17,6 per 100). En aquestes, el pare té una professió econòmica baixa o no especificada (75 per 100) i, en gairebé una quarta part, sembla que hi ha amuntegament en les vivendes.

Ambient familiar dolent. Per altra part, els citats autors, recullen unes dades d'una enquesta realitzada per l'Equip d'Investigació Sociològica per a la subdirecció de la Família del ministeri de Cultura, sobre el menor marginat. Aquesta mostra es féu entre 1.593 nens i adolescents de 12 a 16 anys i 2.566 adults de més de 18 anys, amb un marge de confiança del 95% i un 2% de possible error.

Entre les respostes donades pels entrevistats adults hi ha les següents:

— El 10 per 100 responen que senten comentar amb molta freqüència que els pares peguen o maltracten els fills.

— El 9'6 per 100 considera que els que donen mal exemple als menors freqüentment són els pares.

— L'1,7%, creu que el demanar almoïna és la mena de conducta desviada dels menors més freqüent en el seu barri o poble, si bé el 2'5% creu que són les fugues de la llar. **S'en van de casa** — Pel que fa a les enquestes de menors:

— El 4'8% consideren que les relacions entre els seus pares són dolentes; pel 3'2% són molt dolentes; i un xic dolentes per l'1'6 %

— El 52% sap d'algún menor que ha fugit de casa.

— El 31'2% s'ha trobat en situació d'anar-se'n de casa alguna vegada.

I un 4%, d'anar-se'n moltes vegades.

— El 15% dels que responen fan constar alguna situació conflictiva dins la seva família: 2'1% molt consum d'alcohol; 2'1%, mals tractes; 9%, insults i baralles; i, 2'6 per cent, de tot.

Teletips

Terol: El 90 per cent creu en Jesucrist

Solament el 80 per cent dels habitants de la província de Terol creu en l'existència de Déu, enfront de la resta dels espanyols que supera el 90 per cent, segons un sondeig realitzat per un grup d'alumnes de l'Escola Universitària de Formació del Professorat d'E.G.B. de Terol.

Es manifesta de no creure en Déu un 10 per cent, i en dubta un altre 10 per cent. En Jesucrist, en canvi, hi creu el deu per cent; no hi creu el 4'5 per cent i en dubta el 6'3 per cent. Malgrat tot, no tots accepten que és Fill de Déu. El percentatge d'homes que no creuen o bé dubten, és més alt que el de dones; superen el 60%, del 205 del total. El dubte o la negació de l'existència de Déu es dona especialment en joves, entre els 14 i els 35 anys.

Mns. Briva: no ha de desaparèixer el llinatge de les mares cristianes.

ASTORGA.—

Monsenyor Briva Miravent, adreçant-se a totes les mares cristianes de la diòcesi i particularment a les mares dels futurs sacerdots, ha remarcat que: "La mare cristiana, conscient i responsable, desitja pel seu fill tot allò que és millor. Amb el màxim de respecte a la seva llibertat, desitja per a ell tot allò que el pugui encaminar fins al cim de la prosperitat, felicitat i plenitud. En l'Església, el sacerdoti és el cim més alt de les serralades de l'existència cristiana. És possible que desaparegui el llinatge de les mares cristianes que desitgen veure el seu fill pujant els graons de l'altar? Esperem que, també en aquest terreny, les mares dels seminaristes siguin les dones del sí, de l'afirmació. I que sàpiguen impulsar els seus fills amb la seva generositat".

Experiència comunitària amb minusvàlids a Iranzu

Al monestir d'Iranzu (Navarra) s'han reunit durant quinze dies 60 membres de la comunitat carismàtica de Granollers, bàsicament formada per matrimonis, nens i persones adultes, amb 50 joves de la comunitat Magnificat de Madrid i 15 joves de la comunitat de Càceres també carismàtics.

En aquesta convivència hi van prendre part, també, uns dotze minusvàlids Psíquics, i uns tres minusvàlids físics.

L'experiència ha estat molt positiva. Els aspectes de: Comunitat, Servei i Pregària, han estat reflexionats i viscuts intensament.

Les diferències d'edat i de maneres de ser, no han estat pas obstacles sinó tot al contrari, de cara a un enriquiment de tots els assistents.

El bisbe de Logroño denuncia el terrorisme

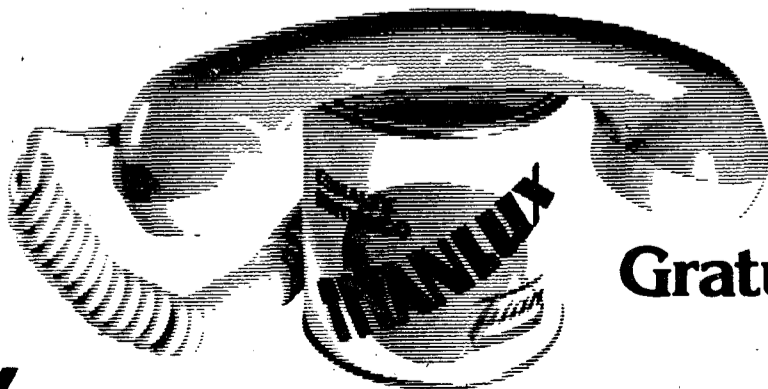
"Quan el terrorisme ha afegit, per primera vegada a la nostra terra, una nova víctima, hem de fer clarament una crida als cristians de la terra de Rioja i a tots els homes de bona voluntat. No podem consentir, pecant d'inhibició, que la violència es passegi impunement per la nostra terra.

Cada cristià ha de buscar, des de la seva consciència rectament formada, la defensa dels valors ètics i cristians que estan en joc; defensar que la violència (que en tots els seus aspectes és sempre reprovable), és sempre inacceptable; no oblidar en la vida de cada dia, el caràcter sagrat que té la vida humana i el precepte del Senyor de "No mataràs", ha dit monsenyor Alvarez Martínez en un document pastoral que es titula "Ha hollado nuestra tierra la violencia terrorista".

¡Pinti'l Vostè mateix!

És el bricolatge més fàcil i més net. Anims i sorprengui's dels resultats. Compti amb nosaltres, per tal d'aclarir qualsevol dubte sobre pintat, lacat o envernissat.

**Servei
TITANLUX**

Gratuit

309 42 66

Escribiu al Servei TITANLUX. Gratuït. Av. Bogatell, 29-47
Barcelona-5, si desitja rebre gratuïtament el prospecte.
pintar és el bricolatge més fàcil.

Nom _____
Adreça _____
Població _____

C.A.C.

Documents

La catequesi familiar

"Pau VI amb accents i-noblidables va posar en relleu aquella característica pròpia de la família, que consisteix en la seva acció evangelitzadora. La família escrigué el meu Predecessor en l'Exhortació Apostòlica "Evangelii Nuntiandi" té ben guanyada en diversos moments de la història de l'Església, la bella definició d'Església domèstica, sancionada pel Concili Vaticà II. Vol dir això que en cada família haurien de trobar-se els diversos aspectes de l'Església entera. Més encara, la família, com l'Església, deu ser un espai de transmissió i d'irradiació de l'Evangelí. O sigui, que en la intimitat, de la família conscient d'aquesta missió, tots els qui la componen evangelitzen i són evangelitzats. No és que els pares hagin de transmetre l'Evangelí als fills i res més. Al seu torn ells poden rebre'n el mateix Evangelí profundament viscut. Una família així devé evangelitzadora també d'altres famílies i de l'ambient on viu. Seguint aquesta línia de pensament jo mateix he reblat aquesta veritat en el Document sobre la Catequesi, tot afegint: "la Catequesi familiar precedeix, acompanya i enriqueix tota altra forma de Catequesi". (L'Osserv. Rom, 31-V-80 en el discurs a la Conferència Episcopal Italiana).

L'església no és una abstracció

"No s'ha de perdre de vista que els bisbes són una representació qualificada i legítima del poble, són una força social amb una responsabilitat en la vida de tota la nació. L'Església no viu desarrelada de les condicions d'on es troba; no és una abstracció; no és un símbol. La Constitució Pastoral "GAUDIUM ET SPES" de bon principi ja subratlla el deure permanent de l'Església d'atalaiar els signes dels temps, tot interpretant-los a la llum de l'Evangelí. Ha de poder respondre, en forma adaptada a cada generació, als perennes interrogants dels homes sobre el sentit de la vida present i futura i llur relació recíproca. Es del tot necessari conèixer i comprendre el món en el que vivim, les seves esperances, les seves aspiracions i índole, a voltes dramàtiques" (A la mateixa Conferència Episcopal Italiana, en el mateix discurs).

V. N.

Joan Pau II, espectador d'una obra teatral

"A Interrogatori a Maria ens parla d'ella mateixa"

El Sant Pare assistí a Castelgandolfo a l'oratori de Giovanni Testori "Interrogatori a Maria", que ja s'havia representat en 150 ciutats italianes.

El proppassat 29 de juliol, realitzà la representació davant el Papa la companyia teatral "Arca" de Forlì, essent-hi present també l'autor de la peça. Aquesta fou la part central de l'encontre del Sant Pare amb els joves del Moviment Comunió i Alliberament.

Testori, autor d'Interrogatori a Maria

Giovanni Testori, presentat al Papa per un dels joves del Moviment, adreçà unes devotes paraules d'homenatge al Sant Pare, dient, entre d'altres coses, que el moviment que anaven a viure era ple de llum i d'esperança, i subratllà la importància del compromís dels cristians en el món de la cultura, entesa com quelcom que se centra en la veritat i la força de la creació de Déu. Després dels mots de Testori, començà la representació de l'oratori. En acabar, el Papa prengué la paraula per agrair l'oportunitat que hom li havia ofert amb aquest encontre.

El Papa agraeix l'obra teatral

El Sant Pare començà dient: Senzillament podria dir gràcies, però crec que no n'hi ha prou per a expressar el perquè d'aquest agraïment.

Gràcies, d'antuvi, a l'autor i als artistes. Ja havia llegit aquest text fa uns mesos, però en la transposició teatral és una altra cosa. Per tant, la veritable lectura del seu oratori, senyor Testori, l'he feta aquesta nit. Per això li donc les gràcies. El segon agraïment entra ja en el mèrit de l'obra. M'he preguntat, mentre assistia a la representació, si era la primera vegada que veia aquest plantejament teatral.

Ha estat, sens dubte, el primer cop, ja que tota veritable obra artística és primera, única i irrepètible. Però hom pot parlar de tradició i en aquest cas la tradició endinsa les seves arrels en els segles. Cal, doncs, remuntar-se a l'època en què la nostra fe era viscuda profundament.

'Interrogatori' és una expressió diria quasi central en aquest context. 'Interrogatori a Maria'. Estem força avesats a parlar amb Maria, a interrogar-la constantment. Cadascuna de les nostres plegàries és un interrogatori. En aquest interrogatori roman el 'tu' i el 'jo',

on aquest 'jo' som cada un de nosaltres. En l'interrogatori al qual hem assistit aquesta nit, en canvi, sembla que ens trobem en una situació inversa: Maria s'ha convertit en el "jo" i tots nosaltres, representats també pels artistes, som els que hem provocat a Maria, amb el nostre interrogatori, que ens parli d'ella mateixa. I crec que això és molt original i es troba en línia amb l'estil de les obres medievals. Al meu país, la literatura de l'Edat Mitjana ha marcat el pas d'una literatura de tipus llatina i polaca alhora, a una literatura de caire exclusivament nacional".

"Interrogatori" té un contingut modern.

Després d'aturar-se en algunes consideracions entre la literatura teatral tradicional i moderna, el Sant Pare seguí.

"L'obra del nostre autor crec que pot col·locar-se precisament sobre aquesta línia de fidelitat a la tradició de la literatura teatral, tot i essent radicalment moderna.

'Interrogatori a Maria', aquest interrogatori és modern en el seu contingut, en la manera de proposar els problemes, de fer les preguntes a Maria, i també en la seva senzillesa. Tot i que aquesta senzillesa era típica de l'art medieval, del drama paralitúrgic medieval, es tractava d'una altra mena de

Una escena de "Interrogatorio a María", obra teatral representada ante el Papa y ante su autor, Giovanni Testori.

senzillesa, més primitiva, o almenys així ens ho sembla.

Al final d'aquest interrogatori, l'autor i els artistes han tocat la dimensió del Credo i així, d'aquella manera, molt original, molt moderna, hem assistit a una catequesi, podem dir, catequesi feta per la catequista més competent en tot l'univers, per ser una catequista que podia i pot donar testimoni més personal del misteri diví. Aleshores, no se què ens ha atret més, si l'aspecte artístic, dramàtic, una mica en la tradició dels misteris litúrgics medievals, o la catequesi de conjunt, ja que quasi tot era el Credo és explicat en el col·loqui, en l'interrogatori a Maria. L'actitud dels interlocutors

també era típica de l'home modern. Som nosaltres, tots nosaltres, els que li fem preguntes a Maria, tal i com ho han fet els nostres artistes. Aquestes són les meves impressions".

Sant Francesc, testimoni de fe senzilla

Posteriorment, els joves del Moviment Comunió i Alliberament entonaren llurs cants més característics, àdhuc cançons polaques, molt agraïdes pel grup de cinquanta polacs als quals havia al·ludit el Papa en les seves paraules.

Abans de finir la vetllada, Joan Pau II tornà a parlar per a recordar als joves l'exemple de Sant Francesc, primer testimoni d'aquesta tradició medieval que ha implicat sempre la senzillesa de la fe, d'ésser home amb Déu, d'estar davant el Senyor, davant de Maria, davant tota la realitat divina. Ha estat el període que ha precedit l'època crítica de la nostra civilització i que intentem cercar en la línia abandonada per les generacions.

"Concloent, podem dir que l'encontre amb Comunió i Alliberament —acabà el Papa— ha tingut una mica el gust de l'encontre amb la cultura cristiana. Però és un encontre que cal profunditzar".

La benedicció apostòlica finí l'intensa vetllada una mica després de dos quarts d'onze.

El Vaticà, dia a dia

"Documents d'Església" publica el discurs del Papa a l'UNESCO

Amb una versió del francès, impecable, "Documents d'Església", que edita "Publicacions de l'Abadia de Montserrat", ofereix als lectors el discurs de Joan Pau II, pronunciat a la seu de l'UNESCO, a París, el 2-3 de juny d'enguany. Els redactors de l'esmentada revista titulen el discurs: "El futur de l'home depèn de la cultura", i va presentat amb títols que en fan molt més profitosa la lectura.

Segons alguns observadors, aquesta al·locució és la de més transcendència de les que ha pronunciat fins ara el papa Wojtyła, i hi ha fins i tot que afirma que ultrapassa a la "Pacem in Terris" del papa Joan XXIII.

Progressa la causa de beatificació de fra Ginebró Serra

Es troba molt avançada la tasca de la causa de beatificació del missioner franciscà mallorquí fra Ginebró Serra, evangelitzador de Califòrnia, fundador de la ciutat de San Francisco. Està pràcticament conclouent la part històrica de la causa, que ha comportat set anys de feixuga investigació en els arxius de Mallorca, en diversos punts de la Península i a Califòrnia, barallant-se més de 10.000 documents de tota mena. L'estat avançat dels treballs i diverses circumstàncies que s'han produït darrerament permeten d'ésser optimistes quant a la pròpia beatificació del pare Ginebró Serra, contribuint a aquest optimisme el fet que les conferències episcopals d'Espanya i els Estats Units hagin sol·licitat formalment la beatificació del missioner mallorquí.

Roma, la diòcesi del Papa

Roma, la diòcesi del Papa, compta amb uns vint-i-tres mil religiosos, i és la diòcesi on més de la meitat de les parròquies són ateses per religiosos; de les 292 que hi ha a la diòcesi, 152 estan regentades per religiosos. Roma és l'única diòcesi del món que compta amb 17 universitats i ateneus dirigits per religiosos de tot el món. Hi ha Roma 1680 comunitats religioses, de les quals 565 són cúries generalícies, cúries provincials i procures generals: 190 d'instituts religiosos i 375 de religioses. Més de vuit-centes religioses sacerdots o germans residents a Roma són superiors generals, assistents generals, procuradors i ecònoms generals. Quant a religioses de clausura, hi ha a Roma 26 monestirs.

Missa de Papa per la pau a Polònia.

El papa Joan Pau II celebrà a Castelgandolfo una missa especial per la pau a Polònia, en presència d'uns tres-cents compatriotes seus.

La celebració s'esdevingué en la "sala dels suïssos" de la residència papal d'estiu, i en ella el Pontífex no pronuncià homília; en començar la missa llegí una plegària per la pau mundial i la unitat de la seva pàtria.

Després de l'evangelí, en l'oració dels fidels, es pregà pel cardenal Stefan Wysynski, primat de Polònia, "perquè Déu la defensí en la seva actuació de guia de l'Església de Polònia", per "tota la nació polaca i la seva joventut, perquè romanguin sempre fidels a la paraula de Crist", i finalment per als "homes de Govern, perquè condueix el país cap a la pau i la prosperitat".

A la missa assistiren, entre altres, joves del club d'intel·lectuals catòlics i professors de Cracòvia, amb els quals el Papa ha estat reunit aquests dies a Castelgandolfo per a un seminari sobre les relacions entre la fe i la ciència.

Calendari

Diumenge, 7 de setembre.— Diumenge XXIII del temps ordinari. Stes. Regina vr. Judit, mrtr. i Sta E-vorci.

El sol surt a les 5,23 i es pon a les 6,15 (hora solar) festa major a Claravalls, St. Sadurní d'Anoia, Selva de Mar i Viladecans.

Dilluns, 8 de setembre.— La Nativitat de la Mare de Déu. Sant Adrià Festa major a seixanta dos pobles de Catalunya.

Fira a Balaguer, Calaf, Caldes d'Estrac, Sant Cugat del Vallès i Sort.

Dimarts, 9 de setembre.— Sant Pere Claver, jesuïta, i Gorgoni, ab

Festa major a Solivella i Verdú.

Dimecres, 10 de setembre.— Sant Nicolau de Tolentí, cfr. Beats Domènec de Castellet i Lluís Eixarc, dominics, màrtirs.

Festa major de Bellcaire d'Urgell.

Fira a Marata i Parets.

Dijous, 11 de setembre.— Sts. Protus i Jacint, germans màrtirs. Beat Bonaventura Gran, franciscà.

Fira a Isona.

Dvendes, 12 de setembre.— El Dolç Nom de Maria. St. Guiu, peregrí, Beat Miró.

Festa Major a Calaf, Calders, Cardona, Cubells, La Pobla de Claramunt, La Roca, Lliçà de Munt, Martorelles, Sallent, Sant Joan de les Abadesses i Ulldesona.

Dissabte, 13 de setembre.— Mare de Déu del Claustre. St. Joan Crisòstom, b dr, amat i Ligori, bisbes.

Festa major a Montral.

L'Església celebra

7 de setembre.— Diumenge XXIII de durant l'any. Lectures: primera Sa 9,13-19; Salm 89; segona Flm 9b-10. 12-17; tercera Lc 14, 25-33

8 de setembre.— Dilluns. Naixement de la Verge Maria. Lectures: primera Mt 5, 2 5a; Salm 12; segona Mt, 1 1-16.18-23

9 de setembre.— Dimarts de la XXIII setmana de durant l'any. Lectures: primera 1 Cor 6, 1-11; Salm 149; segona Lc 6, 12-19

10 de setembre.— Dimecres de la XXIII setmana de durant l'any. Lectures: 1 Cor 7, 25-31; Salm 44; segona Lc 6, 20-26

11 de setembre.— Dijous de la XXIII setmana de durant l'any. Lectures: 1 Cor 8, 1b-7 11-13; Salm 138. segona Lc 6,27-38

12 de setembre.— Dvendes de la XXIII setmana de durant l'any. Lectures: 1 Cor 9, 16-19 22b-27; Salm 83; segona Lc 6, 39-42

13 de setembre.— Dissabte de la XXIII setmana de durant l'any. Lectures: 1 Cor 10, 14-22a. Salm 115; segona Lc 6, 43-49

Un signe de vitalitat i progrés

Revisió de les estructures de l'Església

En les transformacions tècniques i socials d'avui hi ha també un trasbals en els valors humans i espirituals. Si tots els organismes i institucions revisen llurs estructures i fins plantegen la validesa de la seva funció en la societat, no és estrany que l'Església institucional passi per una crisi d'identitat. Un dels documents més importants del Concili Vaticà II, es titula: "L'Església en el món", i Pau VI en la seva encíclica, "Ecc esiam suam", ha intentat respondre a la pregunta: "Església, què dius de tu mateix?"

Corrents revisionistes

Per a molts cristians, els actuals corrents revisionistes de l'Església els sonen a heretgia, els fan trontollar la fe i els angouxa l'esperit. Però examinades serenament aquestes actituds de revisió, veiem que la major part representen més aviat un estadi fecund en un esforç de la mateixa Església per acomodar-se a la nova visió de la vida i del món.

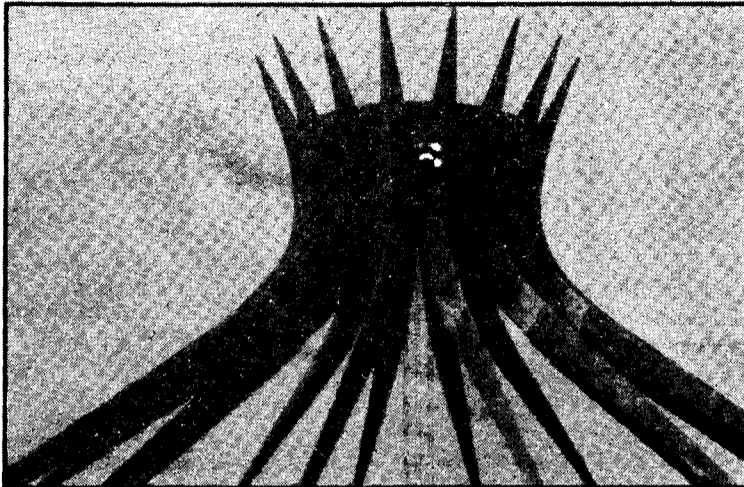
Moltes de les qüestions que es discuteixen entre els creients, deixen intacte el bloc monolític del Credo. Més aviat es tracta de noves formulacions que, desconnectades d'un context històric i actual, poden sonar com a escàndoloses.

Evolució del principi d'autoritat

Entre aquestes noves interpretacions, hi ha una evolució del concepte d'autoritat, cap a unes formes més planeres i fraternals. Veiem-ne alguns exemples: s'ha passat de la càtedra magistral a la taula rodona; de l'anatema i excomunió a la discussió serena i en profunditat; de la desconfiança en els homes a un aprofundiment de l'antropologia; del silenci sepulcral al diàleg viu; de la intolerància a la paciència i espera; del tron en el presbiteri per a les autoritats a la taula eucarística per als fidels; de la direcció vertical i monolítica des de dalt a la recerca horitzontal i en comú de la veritat; de la rutina a la invectiva i de l'escut d'armes a la salutació de pau.

Unitat de criteris o pluralisme en la interpretació

Ens ho han dit i repetit que la unitat no vol pas dir uniformitat, però ens costa creure-ho. El pluralisme en la interpretació de la veritat és un fruit positiu, que dimana de la psicologia i sociologia. Hi ha unes diferències en l'home i en el món. Diferències de tipus personal: temperaments freds i temperaments combatius; entre aquests últims, uns resuscitarien el temps de les creuades, i altres, amb no menys agressivitat, lluitarien contra tota idea

de croada amb les armes pròpies d'un creuat. Hi ha diferències ètniques: no és estrany, per exemple que les formes mentals d'un cristià alemany siguin distintes de les d'un catòlic llatí. Diferències que provenen de distints estats de vida: els uns parlen de la virginitat i el seu valor transcendent, mentre que altres sobrevaloren el sagrament del matrimoni. La llista de condicionaments psíquics, ètnics i sociològics que provoca el pluralisme en la interpretació del missatge evangèlic és molt llarga.

Essencial i accidental?

Alguns voldrien distingir entre el que és essencial del que

és accidental. No és fàcil tampoc aquesta sol·lució, perquè, **què és essencial? i què és accidental?** Tot això també és solidari del temps, de les persones i de les circumstàncies. En els dies del Papa Pius IX s'hauria jutjat **essencial** la conservació dels Estats Pontificis.

I avui podríem fer una colla de preguntes: La unitat de l'Església es destrueix perquè el llatí es suprimeix del culte? Seria perillós per a la fe que els papes es retressin als setanta-cinc anys? Què és més arriscat per a un cristià, col·laborar amb el marxisme o amb el capitalisme? Si el distintiu del seguidor del Crist és l'amor, suposaria problema la supres-

sió dels hàbits eclesiàstics? Quina d'aquestes quatre figures és més sacerdotal: la del senyor rector d'un poble, la del monjo tancat al seu monestir, la del missioner en el Tercer Mon o la del sacerdot-obrer en sectors industrials?

De tot això i molt més que podríem esmentar, què és essencial i què és accidental?

En definitiva, l'Església, doncs, es mou entre dos pols: la veritat revelada i rebuda de Jesucrist, i la seva formulació en el moment històric i sociològic en que viu el cristià.

Els compromisos del cristià

Cal veure un signe de vitalitat i progrés en la constant revisió de les estructures de l'Església. En aquests moments gloriosos, i l'ensem dolorosos, en que la Barca de Pere dona llum una nova manera de realitzar la seva missió a la terra, els cristians, més que adoptar actituds d'escàndol o d'agressivitat, han de recordar els compromisos d'amor i de col·laboració que un dia feren per a la professió de la seva fe.

La serenitat, la pau interior i l'optimisme són valors també evangèlics.

Francesc Gamissans

La Bíblia a l'abast

La "saviesa", do de Déu

(Sa 9: 13-18 grec)

En aquesta lectura llegim avui el final del c. 9 del llibre de la Saviesa. Es també el final de la segona part del llibre. Aquest capítol és tot ell una pregària per obtenir la saviesa. L'autor té molt present la pregària "històrica" de Salomó, que el rei féu en la revelació-somni haguda amb motiu de la seva peregrinació a Gabaon; i que hom troba a 1R 3: 6-9 i a 2Cr 1:8-10.

Després de la invocació inicial al **Déu dels Pares i Senyor de misericòrida** (v1) —o sigui, el Déu que ha menat i protegit els avantpassats d'Israel, d'Abraham a David (vv 1-4), es posa en relleu la feblesa de l'home i, doncs, del rei (v 5), malgrat l'elecció de què ha estat objecte per part de Déu (v 7a), i les grans responsabilitats que se'n deriven (vv 7b-8). Es fa després una professió de fe en l'existència de la saviesa, personificació dels atributs i poder de Déu:

Viu amb vós la saviesa: ella coneix les vostres obres, ella estava al vostra costat quan creàveu el món, ella sap el que és plaent als vostres ulls i el que s'avé als vostres manaments (v 9)

I arribem al nus de la petició (vv 10-12): Que el Senyor faci baixar la saviesa a **col·laborar constantment** amb el rei, a instruir-lo, orientar-lo, protegir-lo, perquè així: **jutjaré amb rectitud el vostre poble i seré digne del tron del meu pare** (v 12).

A partir del v 13 comença el text que avui ens serveix de primera lectura. Es una reflexió sapiencial en la qual es generalitza allò que s'ha dit abans sobre la saviesa aplicat al rei. Tot home té necessitat del do de la saviesa. Altrament el coneixement de Déu i del seu voler són impossibles:

Quin home pot conèixer què desitja Déu? Qui pot descobrir la voluntat del Senyor? (v 13)

I sense aquest coneixement no hi ha salvació (v 18 c). Si el coneixement de les coses creades és

moltes vegades difícil (v 16), i dificultat per la limitació de les facultats humanes (v 14-15), com podríem aspirar a conèixer les realitats del món sobrenatural si Déu no ens les hagués revelades? (v 17).

Mentre al v 15 hi sentim ressons del pensament alexandri —tot el to és platònic: "el cos" afeixuga "l'ànima" i en surt malmesa "la ment"— encara que degudament assumit i purificat pel genuí pensament bíblic, al v 17 hi trobem una bona síntesi de la teologia de la revelació de Déu: Hem conegut Déu i la seva voluntat perquè Ell mateix se'ns ha revelat. La revelació de Déu, en qualsevol dels estadis a través dels quals l'home hi accedeix, és un do de l'Esperit Sant. Aquí l'expressió **Esperit Sant** no té encara les connotacions personals que prendrà en el Nou Testament. Es tracta simplement de la força del Senyor que Ell fa arribar fins a nosaltres per la seva actuació en la nostra història. Serà Jesús qui ens farà conèixer l'autèntica personalitat de l'Esperit Sant i la seva acció personal sobre els homes. Tanmateix resta ben clar que la verdadera saviesa consisteix en l'acceptació del do de Déu de la revelació al qual l'home dona resposta pel do de la fe.

Així s'han redreçat els camins dels habitants de la terra, els homes han après a conèixer què és del vostre grat,

i la saviesa els salva (v 18)

Vet ací, doncs, un gran tema de pregària d'actualitat perpètua. També avui. I sobretot avui, en aquesta cruïlla de la història de la humanitat que estem vivint i que ens porta a un canvi de signe cultural. Avui, doncs, més que mai necessitem la saviesa de Déu perquè ens ajudi a caminar per les sendes del seny i de la humanitat, a la llum de la revelació i de la fe. I perquè entenguem que tot és do de Déu. També aquests temps difícils de canvi. I entenent-ho, els creients assumim amb valentia, amb confiança i amb joia el risc de la fe, veritable saviesa de Déu.

Josep M. Aragonès

La sardana i la dansa

A la Universitat de Prada

El nostre poble lliura una aferrissada lluita —incruenta però no pas capriciosa— per a mantenir o recuperar totes aquelles atribucions que formen la seva molt complexa i meritòria personalitat. La Universitat d'Estiu de Prada de Conflent (políticament en terreny francès) esdevé un fort bastió d'aquesta batalla.

D'ençà de dos anys enrera han fet entrada a les aules de Prada les manifestacions pròpies del folklore viu, a base de la seva més genuïna activitat —la sardana— però sense oblidar altres no menys interessants aspectes, com són la cançó, la dansa folklòrica, els castellers i costums i tradicions, sempre properes a extingir-se, engolides per la fera de la civilització moderna, si una generosa ma no els ofereix aixopluc.

A Prada, unes dotzenes de nous sardanistes s'hauran incorporat a les delícies de la dansa, amb la satisfacció pròpia de qui ha descobert un valor que no coneixia, però també hi haurà hagut oportunitat de presentar la seva història, alguns dels seus homes i la seva projecció actual i futura dintre el poble català.

La cançó potser encara haurà trobat més adeptes, en no ser tan rígida a unes determinades normes i abastar un camp més ampli per a manifestar-se. Les nits de Prada han esdevingut agradoses vetlles amb serenates a pobles de les rodalies de la població vigilada constantment pel majestuós Canigó. Fillols, Taurinyà, Pi, Eus, i altres petits nuclis, han rebut visites nocturnes de petits escamots sortits de la Universitat, i s'han celebrat simpàtiques vetlles en les quals s'ha cantat pel poble i ensems se l'ha invitat a participar-hi. Quan les cançons han ofert la possibilitat d'una incorporació física del públic, amb jocs i gestos, els resultats han estat extremadament simpàtics. Per altra part, a cada poble, les nits no pas gaire caloroses, i la guàrdia permanent de les muntanyes que els envolten, han invitat a què la participació fos més corresposta.

Els esbarts hauran ocupat un dia especial (quan trametem aquestes ratlles no s'hi ha arribat encara) amb la celebració d'un debat obert sobre temes de la dansa. Creiem que serà oportú tractar, més endavant, dels resultats obtinguts.

En totes aquestes manifestacions hi ha, a més, un factor vital i altament significatiu: la presència de la joventut. On hi ha joves significa que hi ha continuïtat; i allò que no s'ha interromput, és viu, encara que per diverses circumstàncies, a vegades, la vitalitat quedi minvada. És un plaer i també un gran consol comprovar l'assistència i el protagonisme en unes activitats totalment oblidades per les grans forces de la informació i de la propaganda, de grups de joves, vinguts d'arreu, del tot integrats i ben joiosos de ser-hi. No són una esperança; són ja una realitat.

En un d'aquests abundosos moments en què res t'apressa, en un grup, hom comentava l'efervescència de la Universitat de Prada, i les seves variades peculiaritats en qualsevol de les moltes branques allí tractades, i recordo com arrodonia aquell optimisme amb una observació ben significativa: "i sense televisió", que equival a dir: amb possibilitat de pensar sense coacció.

Josep Ventura

Costums i tradicions

Les marededéus trobades

El dia 8 d'aquest mes, festa de la nativitat de la Mare de Déu, es diu popularment, de les marededéus trobades, la de Núria —ja que, encara que la de Montserrat hi sigui inclosa, la festa grossa fou traslladada al 27 d'abril— representa a moltes d'altres que foren trobades providencialment.

Són una infinitat. Vull dir que és possible que llur nombre no sigui finit, que encara en quedi alguna per descobrir. És clar que no és tan probable, perquè les troballes de tals imatges es produïren miraculosament, en el sentit popular, no teològic; i és de creure que Déu no deixaria ni un sol cap sense lligar.

La major part de les imatges de la Verge trobades, repetim que d'una manera prodigiosa, procedien, segons que sembla, de temps anteriors a les invasions dels àrabs. Els cristians les amagaven per tal d'evitar profanacions per part dels mussulmans. El fet que el domini d'aquests durés més d'una i de dues generacions, feu que es perdés el record de les imatges i dels indrets on havien estat escondides.

Després, per designi diví, les anaren trobant gent senzilla o animals irracionals. Aquests foren, sobretot, els instruments escollits per Déu per a tals troballes. Només a Catalunya, n'hi ha cap a dues-centes de registrades. La major part foren descobertes per bous o toros, com les de la Bovera, del Tura, del Tor, del Montgrony, de Collbas, de Bellver, del Montsant, de les Salines, de Granyana, del Mont Toro (a Mallorca), i d'altres.

Les formigues alades trobaren la de Bellmunt; les abelles, la de l'Abellera; i uns lleons, la de Puiglagulla, santuari del terme i parròquia que justament per això es diu Vilalleons. Segons s'explica: "Cinc lleons del bosc isqueren / i empenyeren / descobrir aquell Tresor / i cavar amb gran ardor, / després feren / reverència al Senyor / i a sa Mare que el tenia...". Després, els mateixos goigs parlen de set: "set lleons allí tornaren, / i acabaren, / de descobrir l'ocultant...".

Se'n trobaren en arbres o mates, com la del Roure, del Lledó, de Puigcerver, de l'Om, de Queralt, etc.; d'altres es descobriren al peu d'una font que els donà el nom: de la Salut, de Traiguera, del Coll, de la Sala, de la Cisa... I, encara, dessota d'un pont, com la Ponterrós.

Al voltant d'alguna d'aquestes imatges sorgiren belles llegendes. Hom creia que n'hi havia de fetes, no per mans d'home, sinó per àngels. Joan Amades féu un aplec de goigs sobre marededéus trobades a Barcelona i que edità Torrell de Reus. Una col·lecció bellament il·lustrada. Per ella sa-

bem que a la ciutat comtal se n'hi trobaren setanta-dues.

D'entre tantes, remarcuem la de l'Ajuda, trobada per una dona dintre d'un feix de llenya; la de la Llet, en una capelleta del carrer de Robadors; la del Coll i la Font-rubia, en una font propera; la de Cerca, trobada en els fonaments d'una casa del carrigristans; la de l'Oliva, del carrer de Sagristans; la de l'Oliva, entre les branques d'una olivera de Montjuïc; la de la Vinya, entre els ceps d'un hort de les monges de Sant Pere de les Puel·les; la del Port, per un bou en una cova de la dessús dita montanya de Montjuïc; la de les Donzelles, entre els enderroc d'una casa de la plaça de l'Oli.

D'unes i d'altres —de B, n'hi ha que duen el nom dels indrets o dels objectes on foren trobades, com la de l'Arada, de les Arenes, del Balcó, de la Barca i la de la Bóta, que té una bonica llegenda, segons la qual un taberner va trobar-la encallada a l'aixeta d'una bota de vi que havia comprat. Quan se n'assabentà el venedor, la reclamà, però el jutge fallà a favor del comprador.

Trobem també les de l'Escudella, del Joncar, de l'Olivera, de la Parra, dels Penjats, de la Gansa, de l'Estrella, de la Guida, del Poncem, del Pi, del Tresor i de la Mitja Cana, entre les setanta-dues. A totes, l'Amades hi aplicà alguna llegenda. Sigui com sigui, però, les troballes barcelonines no tenen un caràcter tan miraculós com les altres, recollides gairebé totes l'any 1657 en el "Jardín de Maria" del pare Narcís Camós.

Esteve Busquets i Molas

Fent pinya

Segueixen els "Carro Gros"

Si fa un parell de setmanes comentàvem que el Quatre de vuit, la temporada d'enguany n'era el protagonista, per sort, podem continuar afirmant-ho. I novament n'ha estat protagonista la colla Joves de Valls. La resta d'actuacions de les colles s'ha mantingut dintre de la més estricta normalitat, fent l'excepció que els barcelonins tingueren una notable actuació a Igualada, per Sant Bartomeu, i que, per Sant Magí, es presentà "oficialment" la colla Jove dels Xiquets de Tarragona. A destacar la trobada de colles a Vallvidrera el diumenge dia 7.

Pròximes actuacions:

6 de setembre.— A Santa Coloma de Gramenet: Vella dels Xiquets de Valls i Castellers de Barcelona.

7 de setembre.— A Vallvidrera: Castellers de Barcelona. Castellers de Terrassa. Minyons de Terrassa i Els Bordegassos de Vilanova.

A Miramar (prop de Valls): Vella dels Xiquets de Valls.

8 de setembre.— A Sant Sadurní d'Anoia: Castellers de Vilafranca.

10 de setembre.— A Sant Sadurní d'Anoia: Els Nens del Vendrell.

11 de setembre.— A Altafulla: Castellers d'Altafulla.

A Sitges: Castellers de Sitges.

A Solsona: Castellers de Vilanova-Collar de Mar.

A Valls: Joves i Vella dels Xiquets de Valls.

A Vic: Castellers de Terrassa.

A Viladecans: Castellers de Sitges.

Actuacions: Castellers d'Altafulla.—

Anaren a Flix el dia 17 on descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, el Tres de sis (amb un intent del mateix castell net), alguns Pilars de quatre i castells nets.

Castellers de Barcelona.— Bona actuació a Igualada el dia 24 on descarregaren el Cinc i el Quatre de Set, la Torre de sis, el Pilar de cinc al balcó, Pilars de quatre (un amb l'Emili Miró a segons) i participaren amb una Torre o Dos de sis de

germanor, junt amb els de la Joves de Valls; carregaren la Torre de set.

Castellers de Sitges.— Amb motiu de la seva festa major, el dia 24 descarregaren el Quatre de set amb l'agulla al mig, el Tres i el Quatre de set, la Torre de sis, 3 Pilars de cinc, molts de quatre, i intentaren dos cops el Cinc de set i un el Tres de set aixecat per sota; el dia 23 descarregaren el Tres i el Quatre de set, la Torre de

sis, 2 Pilars de cinc (un carregat), castells de sis nets i Pilars de quatre. Abans, el dia 15, anaren a Santa Maria d'Oló, descarregant la Torre de sis, el Pilar de cinc, castells de sis i Pilars de quatre; i a Manlleu, descarregaren el Tres de set, la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis.

Jaume Casanova "Crossa"

FORMACIÓ PROFESSIONAL ADMINISTRATIVA DE PRIMER GRAU I DE SEGON GRAU (Títols oficials de Secretariat)

Matrícula oberta

Col·locació a nivell dels estudis per mitjà del servei de Coordinació de Treballs de l'Institució.

Institució Cultural del CIC
Via Augusta, 205 - Tel. 200 11 33 - Barcelona-21

Jornada de reflexió sobre l'esport

Brussel·les.— Una diada nacional de reflexió de l'ambient cristià sobre l'esport se celebra cada any a Bèlgica. Aquest any s'han triat els dies 30/31 d'agost i s'ha escollit per tema "Formació en i per a l'esport". Tota la comunitat cristiana és invitada a reflexionar sobre aquest problema en el decurs de l'eucaristia setmanal.

Cadascú coneix totes les implicacions de l'esport en els diferents medis de vida. No cal pas ser un capellà de bastants anys per a constatar sovint la seva utilització amb fins poc confessables, quan no són inconfessables. És per això que la Comissió d'Animació Pastoral invita a tots aquells que, en l'ambient parroquial o en els mitjans de comunicació, poden fer alguna cosa per a provocar una reflexió que apliqui l'Evangeli en aquest camp.

Recolzant-se en els textos de la litúrgia del XXII diumenge ordinari, i sobretot en l'Evangeli, la Comissió d'Animació Pastoral marca les següents idees relacionades amb el tema:

1.— En el món de l'esport de competició, l'anhel d'una bona "fitxa" és excitada sense parar, perjudicant així el goig de trobar-se destruint l'esperit de

club i companyonia, provocant la rivalitat competidora, fent del resultat l'única cosa vàlida perquè "dona uns guanys".

2.— L'adhesió desinteressada és menyspreada quan no arriba a considerar-se com una ximpleria. L'esportista retribuït oblida molt aviat tot el que la competició exigeix de temps dedicat per alguns gratuïtament. Sovint s'endeuina entre aquells que encara s'hi dediquen, el cansament i el descoratjament: resultat de la incomprensió i de la ingratitude.

3.— El desinterès es fa créixer amb l'amistat. L'afecció pura i l'esport d'esbargiment són aptes per a adormir l'egoisme i produir una real dimensió d'amistat, i d'amor.

4.— Una veritable formació esportiva haurà de tendir vers l'exclusió de qualsevol necessitat malaltissa de sensacionalisme, tant per qui la practica, com per l'espectador que hi dona suport. Aquesta manera de procedir s'haurà d'oposar al desig de victòria al preu que sigui, a un gust sense mesura pels diners i a la tendència per la violència. Arribarà a provocar un estil de vida on el do de si mateix prevaldrà sobre l'admiració que pugui suscitar; farà créixer el sentit de creador, del goig de jugar, de la gratuïtat i del fet social.

L'estiu també és relax per l'esperit

Encara que sembli una paradoxa he tingut sempre per més adient per a la reflexió el temps de calor que no pas els dies freds. Si hom pot assegurar-se una bona ombra, encara que només sigui de cara al mar, pot esdevenir un lloc formidable per a meditar i per a comprendre moltes de les coses que, una vida massa agitada, ens deixa només entreveure.

El Dr. Quirze Estop una vegada em deia que l'home és perdut per no pensar. I és veritat. Precisament és la facultat que ens diferencia més dels animals. D'entre aquests en trobarem de més forts, àgils, menjadors, corpulents, abstemis, de vida més llarga, però l'home els supera en el pensament. D'aquí ve que tot el que afavoreix i estimuli l'hàbit de pensar és una bona obra i se'n poden preveure tota classe de béns i avantatges.

Hi ha una marcada tendència a considerar el temps calorós com a més propici per a moure'ns d'una banda a l'altra; viatges, reunions mundanes, tertúlies, balls de nit, etc. i no s'han parat a considerar que justament, el bon temps, ens pot donar llargues hores de meditació, en les quals hi trobarem més tresors d'ordre espiritual que mai no hauríem pogut imaginar. Ens hi poden ajudar uns quants llibres ben triats, uns apunts, i unes ganes irrefrenables d'endinsar-nos en tot allò que té un veritable sentit i en aconseguir profunditats que altrament, en altres èpoques de l'any, ens resulta més difícil i penós.

Un altre enemic que cal considerar i tenir en compte a l'hora de trobar lleure en el temps calorós, és la televisió. D'una vegada per sempre, s'hauria d'anar vers una campanya decidida i exhaustiva per a fer comprendre a tothom el perjudici incalculable que ocasiona les llarguíssimes hores que es perden davant de l'aparell transmissor. Fer entendre que amb un parell d'hores setmanals n'hi ha ben bé prou per a veure el millor de la televisió. Que tot el que passa d'això és en detriment de la nostra formació i que mai més no podrem recuperar aquest temps perdut tan lamentablement.

Un altre filòsof, el Dr. Bardés, ens deia també en una ocasió d'un curset, que hem de

tenir una veritable passió per a dedicar tot el temps que puguem, a pensar. Com més ho fem, més homes serem, afirmava convençut. I així la nostra vida adquireix una dimensió insospitada, pràcticament inexhaurible.

En aquest temps que ara estem entrant, en no tenir la preocupació de passar fred, ajuda poderosament a trobar espais que hem d'ésser avars en conservar. Hauríem de procurar trobar-nos sols tantes vegades com poguéssim. Reflexionar pausadament —la lentitud no fa cap mal— i valorar tot el que veiem, sentim, imaginem, i ens és proposat, d'una manera personal, fent treballar les pròpies facultats de discerniment, d'imaginació, d'anàlisi, per a saber trobar el punt just de la veritat i tenir la suficient serenitat per a trobar també una exacta jerarquia de valors. L'home que no pensa, que es deixa portar per les coses materials, aquell que no s'entrena en les subtilitats de l'esperit, perd tot el sentit del viure, i és fàcil que es deixi portar per la depressió, per l'avorriment i pel trastocament més esfereïdor. Si no pensem, de què ens serveix ser homes?

Aprofitem fins a l'últim minut les hores que la calor ens deixa lliures. No ens precipitem a embogir-nos en activitats múltiples i en ser homes de "carretera". En un parc qualsevol, al tombant d'un camí poc freqüentat, podrem aïllar-nos i meditar. I a còpia de fer-ho així, veurem admirats com les coses se'ns aclariran, com sabrem somriure davant les dificultats, com prendrem amb parsimònia els debats parlamentaris, com donarem preferència a les petites virtuts: paciència, amabilitat, alegria. La pau ens pot venir del molt pensar. Només cal, però, que hi posem el propòsit dreturer d'adquirir la veritat i de no deixar-nos anar per camins perdedors. No obstant, si bé pensem i reflexionem, trobarem el punt just de l'equilibri espiritual.

No són pas els diners la cosa més interessant del nostre viure. Sinó l'exercici continuat d'aquesta facultat que ens fa semblants al Creador. Pensem i serem homes plenament.

Josep Maria Riu

INSTITUTO CULTURAL FEMENINO

Centro Reconocido por el Ministerio de Educación y Ciencia
Clases diurnas y nocturnas

Formación Profesional Sanitaria y Jardinería de Infancia. Entrada Universidad mayores 25 años. Cursos Peuricultura y Auxiliar Clínica. Infomes matrícula:

Muntaner, 31 pral.
Gran Vía, 602 - 2º
T. 254 74 71

EDITORIAL REGINA Edicions Litúrgiques

Agendes, dietaris i articles de pell

VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES

Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

Cuina

Rap sevigne

1 quilo de rap	6 llagostins
1 paquet d'herbes per a brou	2 cullerades de conyac
2 tomàquets madurs	salsa mahonesa espessa
50 gr. de mantega	

En una plata de forn poseu-hi trossets de mantega i una mica de sal i, a sobre col·loqueu-hi el rap tallat a rodanxes, sense espines i adobat amb sal. Talleu les herbes del brou a trossets petits, escampeu-los sobre el rap i, amaniu-ho amb oli i dues cullerades de conyac. Poseu-hi també els dos tomàquets partits pel mig i els llagostins. Llavors es posa al forn fins que el peix ja és cuit (uns 15 minuts).

Quan tot això estigui llest, poseu en un cassó les herbes i el suc de coure el peix i deixeu-ho coure a poc a poc durant uns 15 o 20 minuts. Després ho tritureu tot i ho passeu per un colador de tela metàl·lica, procurant que hi passi gairebé tot perquè quedi ben espès. Col·loqueu els talls de rap sobre trossets de mantega en una plata de forn per a servir.

Feu una salsa mahonesa espessa; barregeu-ne una part a la que ja teniu preparada (que sigui tèbia), i cobriu-ne tot el peix. Col·loqueu-hi, a sobre, els llagostins pelats, trossets de mantega i poseu-ho a forn moderat (gratinador) fins que es dauri lleugerament.

Magdalena de taronja

3 ous	2 cullerades Royal
200 gr. sucre glas	1 tros de taronja confitada
200 gr. de farina	1 taronja fresca
200 gr. de mantega	3 cullerades de llet

Es baten els tres ous sencers juntament amb el sucre, una bona estona, fins que sigui escumós. Afegiu-hi la mantega, a trossets, anant-ho batent sempre; després, si és molt espès, les dues o tres cullerades de llet. Quan sigui ben fi afegiu-hi, a poc a poc, la farina juntament amb el llevat Royal i per acabar, la ratlladura de la pell de taronja. Unteu un motlle amb mantega, escampeu-hi farina i ompliu-lo amb el que ja heu preparat. Escalfeu bé el forn, poseu-hi el pastís (en aquest moment abaixeu el gas), i deixeu-lo 30 minuts al forn de baix i uns 20 al de dalt. Quan el pastís hagi pujat adorneu-lo amb trossets de taronja confitada i deixeu-lo que s'acabi de coure. Si us sembla cobriu-lo amb paper d'alumini perquè no es cremi.

EXCURSIONS COSMOS

Octubre 1980

6 al 11 COSTA DAURADA
Cambrils, Escornalbou, Reus i Tarragona, Tortosa i el Delta, etc.
15.000 pessetes

20 al 25 EL LLUÇANES
Munts, Vall de Camprodon Prats i Olost, Ripoll i Lluçà 9.000 pessetes

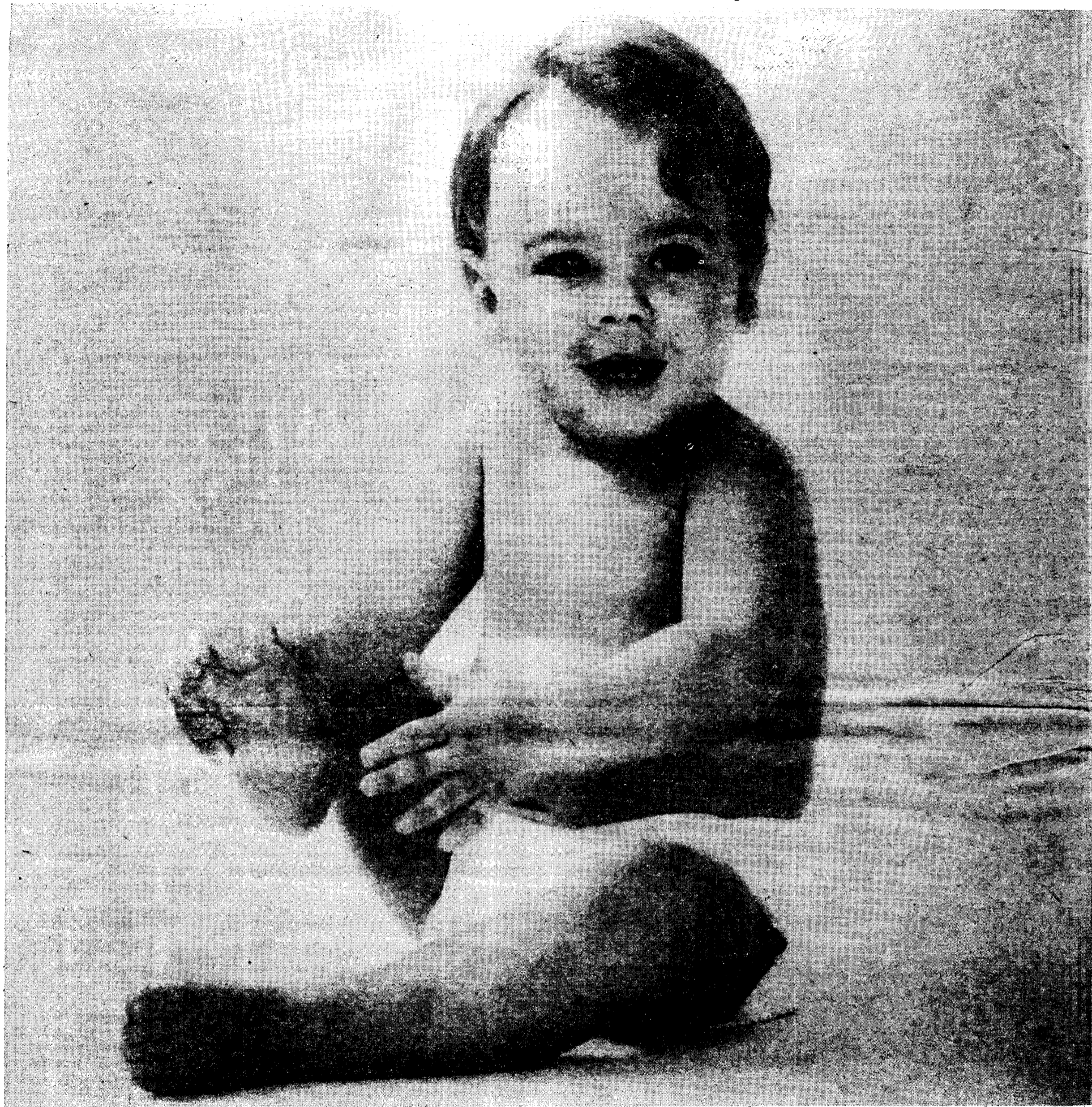
Tots els dijous
Excursions a Olot, Cambrils, Sant Guillem del Desert, Morella i Querolbs

Tots els diumenges
Olot, Moligt dels Banys, Núria, Gruta Clamouse, etc

VIATGES COSMOS

E. Granados, 19
Granvia, 654
Pg. Valldaura, 266
Tel. 254 28 49

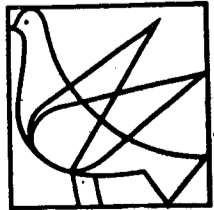
benestar des del començament...

mulletton

per a la higiene del cos i de la llar

**CALÇETA-BOLQUER
(BRAGUITA-PAÑAL)**

PREPARATS PER

IBB
LABORATORI CIENTÍFIC
PER A LA HIGIE!

Nens i cap de setmana

Nens i cap de setmana

Barcelona

Barcelona es troba buida d'activitats infantils, només el cinema cobreix el panorama de l'espectacle infantil, i potser per aquesta raó o perquè les vacances els nens van més al cinema, s'hi projecten en aquesta època estiuenca un bon nombre de pel·lícules adequades per als infants. Per als més menuts, fins el deu anys, recomanem la visió de "La dama y el vagabundo" de dibuixos animats de Walt Disney, "El libro de la selva", una versió molt infantil del conegut llibre de Kipling. Per a més grans de 8 anys recomanem: "Viaje a la Atlántida del Capitán Nemo", film a l'estil de les novel·les de Juli Verne, és a dir, d'aventures i ciència ficció. En aquesta ocasió es tracta de trobar un continent perdut. Molt semblant però no de tan bona factura, és la pel·lícula "Viaje al centro de la tierra". També recomanem per als nens d'aquesta edat —entorn dels deu anys— "El Corcel Negro", pel·lícula fàrcica d'encants, tant pel tema —el de l'amistat— com per tot el procés de filmació. "Un dromedario en el armario" és força divertida. Quant a les repòsicions cal esmentar "El álamo", film d'herois i per tant de lluites, aquesta vegada entre ianquis i mexicans. "Moby Dick o la ballena blanca", la lluita aferrissada per a

matar aquest mític animal. I també, si encara no l'han vista, vagin a veure "Mon oncle" de Jaques Tati, on riurà amb les relacions d'un nen que està fascinat amb el seu oncle.

Televisió ens ofereix aquesta setmana en el programa Quixalla l'actuació dels animadors Lluís Mª Panyella i Noé Ribas. Angel Daban i la seva Quit reben un grup d'il·lustradors. Cinema mut amb un curtmetratge de Charlot. Després els Germans Rossegalletres comenten llibres. El pallaso Tortell Poltrona des del mercat de la Boqueria de Barcelona. Comença la sèrie "Embolica que fa fort", versió lliure de l'obra de Shaqueaspeare "El somni d'una nit d'estiu". Avui el primer capítol.

Actuacions a les comarques

Dissabte, 6
Sentmenat. A la plaça, a les 6, pallasos, jocs de mans i malabarismes amb la Petita Cia del Dr. Soler.

Llerona. A l'envelat, a les 5, els pallasos "Pep Saltimbanqui i Bucoi".

Les Planes. A les 6, cançons populars amb "L'arc en el cel".

Sant Quirze del Vallès. Per la tarda, cercavila amb "Plou i fa Sol".

Monistrol de Montserrat. A les 10 de la nit, ball popular amb L'Orquestra Sant Martíria.

Anglès. A les 5, actuació dels Artistes de la Garriga.

Diumenge

Caldetes. Al migdia, Ball de bastons de l'Espluga de Francolí.

Artès. Pel matí, cercavila amb "Plou i fa Sol".

Les Borges Blanques. Al Parc Terrall, a les 6, jocs de màgia espectacular amb "La Capsa màgica" i el seu "Vaixell Pirata".

Les Planes. Al envelat, a les 6,30 actuació de la "Petita Cia del Dr. Soler", jocs de mans, malabars, pallasos, animals domesticats...

Cerdanyola. Al barri de les Fontetes, a les 12, actuació del cançoner "Toni Jiménez".

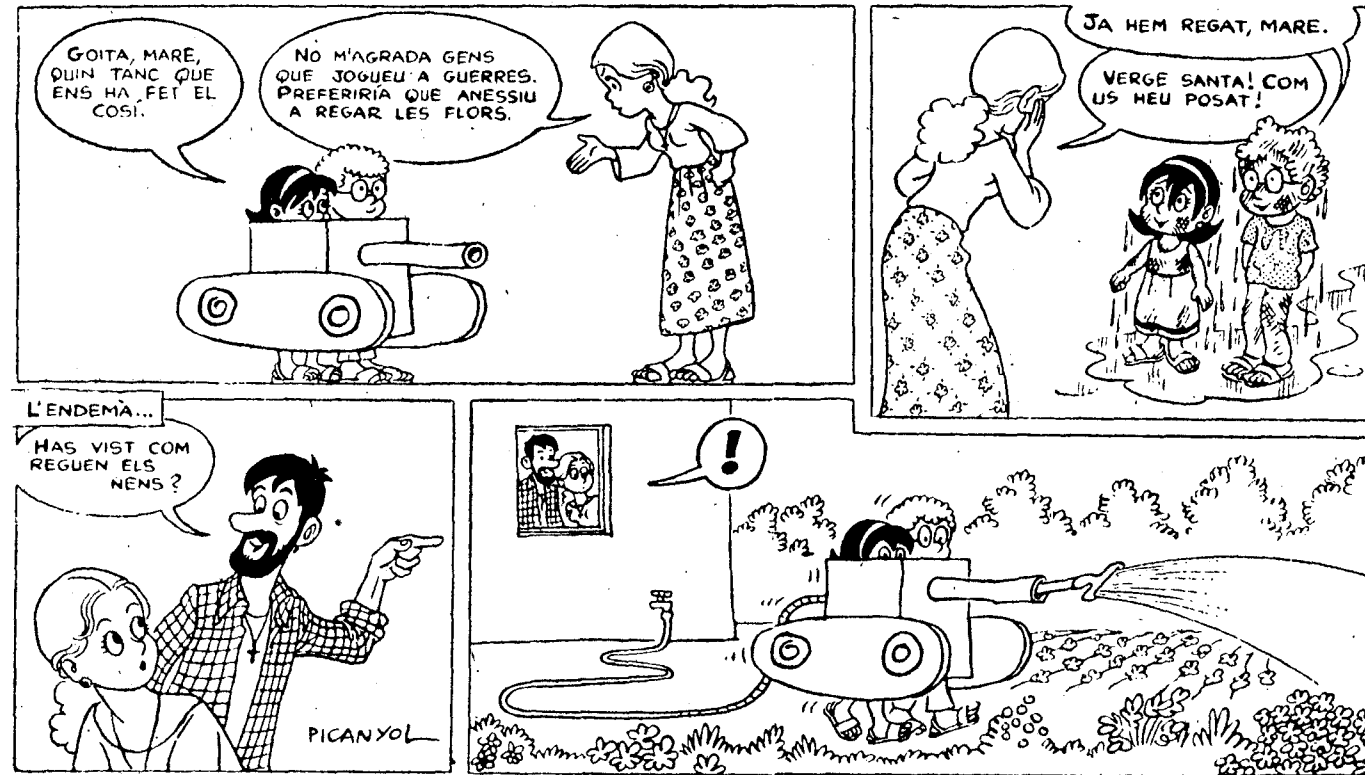
Aiguafreda. Per la tarda, a la urbanització "El Montanyà", actuació dels titelles "Naip" i el seu espectacle "Enrenou a la jungla".

Caldetes. Per la nit, cantada d'Havanes amb el grup Alba.

Festes Majors, Solsona, Sant Sadurní d'Anoia, Vidreres, Aldover, Les Borges del Camp, Caldetes, Bovera, Cadaqués, Cambrils, L'Espluga Calba, L'Estany, La Fatarella, Gandesa, Garcia, Garriguella, Guissona, Horta de Sant Joan, Juncosa de les Garrigues, La Morera de Montsant, Llerona, Llinars del Vallès, Olot, Piera, La Pobla de Montornès, Ribera de Cardós, Sanahüja, Sant Celoni.

Carme Anfosso

La familia Moixó

Solucions N.º 10

CASA

Sibecas

ARTICLES PER A ESPORT

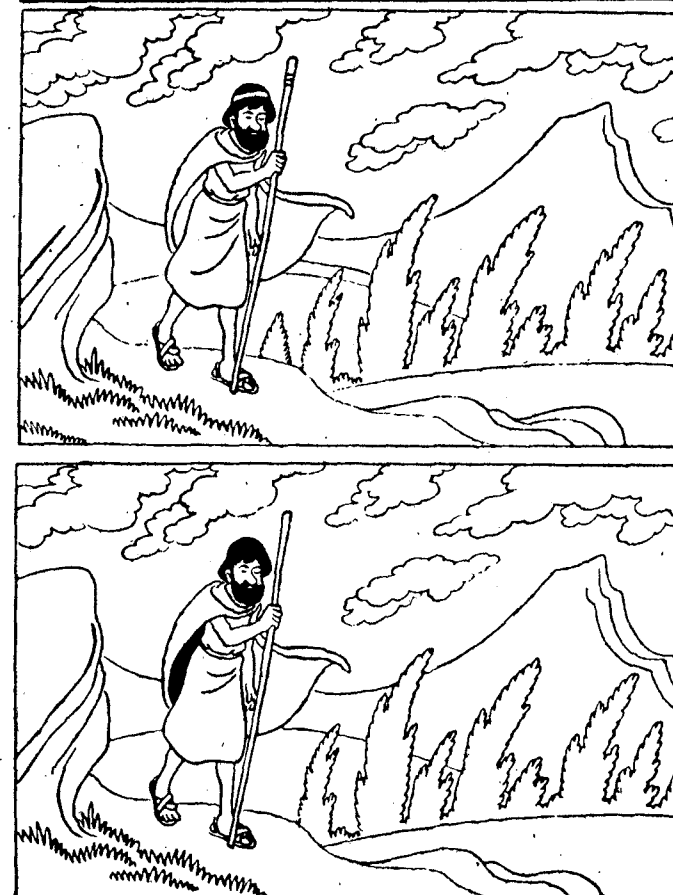
Aribau, 35   Telèfon 253 18 22
Consell de Cent, 263   Telèfon 253 18 57   BARCELONA-11

Sopa de lletres

T	O	T	P	A	S	C	T	S	A	N
T	J	E	S	O	F	A	S	U	S	V
E	I	E	U	N	M	D	H	O	M	E
Q	U	E	E	B	S	I	D	E	I	T
A	M	A	O	T	B	R	E	U	R	A
S	S	R	E	G	A	A	U	O	T	A
L	E	L	L	O	L	C	N	O	N	R
T	E	C	A	P	A	T	E	C	N	E
L	S	I	M	P	N	O	S	T	O	S
I	L	I	D	I	C	G	P	U	F	U
E	V	I	N	E	I	A	M	B	L	I

Buscar el nom de set mobles per a seure-hi. Amb les sobrants lletres trobareu una cita de l'Evangeli de Sant Mateu.

Els errors a dotzenes

LLET, CAGAU, AVELLANES I SUCRE.

**NOMÉS NOCILLA
ÉS NOCILLA!**

LA CIUTAT, EL POBLE, LA COMARÇA.

VOLS DIR?

CALLA I DEIXAM FER!

AQUESTA BOTIGA SEGUR QUE DONA SOTA LA BOTIGA D'ANTIGUITATS

EL QUE EM PENSAVA: UNA TRAPA. ARA CAL TENIR UN XIC MÉS DE SORT I...

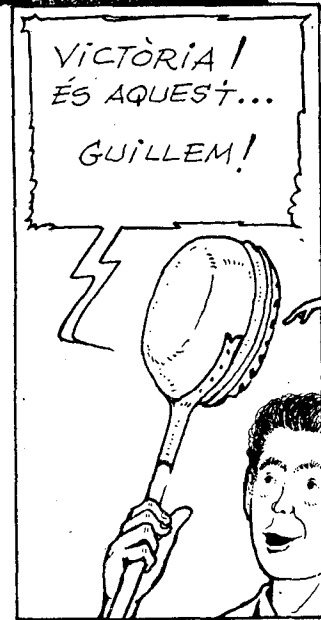
si! si!
LLAMP!
ÉS AQUI.

AIXÒ ÉS COM BUSCAR UNA AGULLA EN UN PALLER...

MARE DE DÉU... SI HAIG DE TRIAR... NO ACABARÉ MAI. HAIG DE BUSCAR LA QUE T'É. UN BONY FET PEL TRUC QUE EN QUEL DONA AL LLADRE.

VICTÒRIA! ÉS AQUEST... GUILLEM!

EP MESTRE! NO ESTÀ PER MÉS ENTRAR A LES EXCAVACIONS.

PEDRES, ART. BFFF... UN ALTRE SONAT.

SOC ARTISTA, SABEU? AQUESTES PEDRES EMPAPADES D'HISTÒRIA...

MIREU! NO CRI-DEU TANT. AGAFEU ELS ESTRIS I MARXEU! MARXEU!

OH, PEDRES VENERABLES!

OH! PEDRES DAURADES PEL SOL DELS SEGLES. TESTIMONI SILENCIOS DE GLÒRIES PASADES...

PROU!

NO PUC SORTIR. EN QUEL NO ESTÀ SOL... YATUA!!

BÉ, NO US ENUTGEU. JA ME'N VAIG... COM A DISCULPA US CONVIDO A FER UN "CARAJILLO". NO ME'L MENYSPREEU... I DESPRÉS VOS A LA FEINA I JO A PINTAR

EL SEPU

BÉ... JO... GRÀCIES.

LA QÜESTIÓ ÉS QUE TOQUI EL DOS

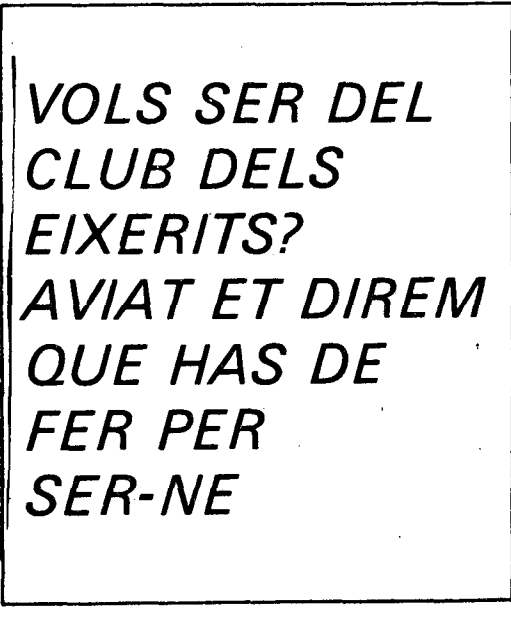
ESTÀ COM UN LLUM!!

ADEU PEDRES GLORIOSES... US DEIXEM SOLES...

JÀ MARXEU... T'HE ENTÈS QUEL... ENS TROBAREM DAVANT DEL SEPU.

NINGÚ PER ALLA... NINGÚ PER AQUI... SALVAT...

VOLS SER DEL CLUB DELS EIXERITS? AVIAT ET DIREM QUE HAS DE FER PER SER-NE

Olimpiada de la Paraula de Déu

Capítol Novè. EL DÉU QUE ALLIBERA

49.— El Nil bressava l'infant. Cap al tard, la filla del Faraó baixà al bany, ben acompanyada de serventes. Aviat sentiren uns plors d'infantó que demanava socors. Les serventes el trobaren entre canyotes, i presentaren a la princesa un bell infant tip de plorar.

50.— De seguida elles s'adonaren que es tractava d'un manyac israelita. Amagada entre palmeres, s'aixecà la veu de sa germaneta, Maria, que deia; "No voldríeu pas una bona nodrissa per a criar l'infant?" I vet aquí que aquest infant, anomenat Moisès, que vol dir "fill de les aigües", es va salvar i retornà a casa seva on fou criat per la seva mare i protegit per la filla del Faraó.

51.— De jove, Moisès fou educat a la cort del Faraó. Allí aprengué les ciències del gran poble egipci, molt més avançat que el seu. Prou que hi estava bé a la cort, però no podia pas oblidar l'opressió i els mals tractes que rebia el seu poble.

52.— Un jorn s'ensopegà que maltractaven israelites al treball. Moisès s'indignà. Es barallà amb el capatàs i el va matar. Aleshores fugí al desert on va començar una nova vida fent de pastor. Déu l'esperava al desert. I el desert farà de Moisès, que ha renunciat a sr príncep, el gran conductor del poble de Déu.

53.— Els anys de desert van donar-li temps de pensar força en contacte amb la natura, i de pregar Déu amb tranquil·litat. En aquesta meditació, durant el treball de pasturar ovelles, ell es preparà per la seva missió.

54.— Un dia, tot conduint el ramat, arribà a una muntanya, i Déu se li aparegué en forma de flama de foc que sortia d'una bardissa. "Moisès, descalça't, que el lloc que trepitges és sant. Sàpigues que tu trauràs d'Egipte el meu poble d'Israel. No temis, jo seré amb tu".

ACTITUDS CRISTIANES.— Apreciar el valor de la vida humana en perill. Saber fer front a lleis injustes i inhumanes. Valor de l'abnegació en el cor de la dona. No oblidar-se del poble d'on un ix, ni avergonyir-se'n. Valor dels temps de silenci en la vida. L'espiritualitat del desert, avui conreada especialment pels germanets i germanetes de Jesús.

Aquesta Edició de L'EIXERIT ha estat patrocinada per:

Aliments frescos i naturals

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

NYAM-NYAM

LA GERMANA NEUS "SUPER-SISTER"

Doncs, sí. M'agraden els guisats que fa la mare. M'agrada entrar a la cuina a fer el xafarder i olorar la flaire del que es cou a les olles i a les cassoles.

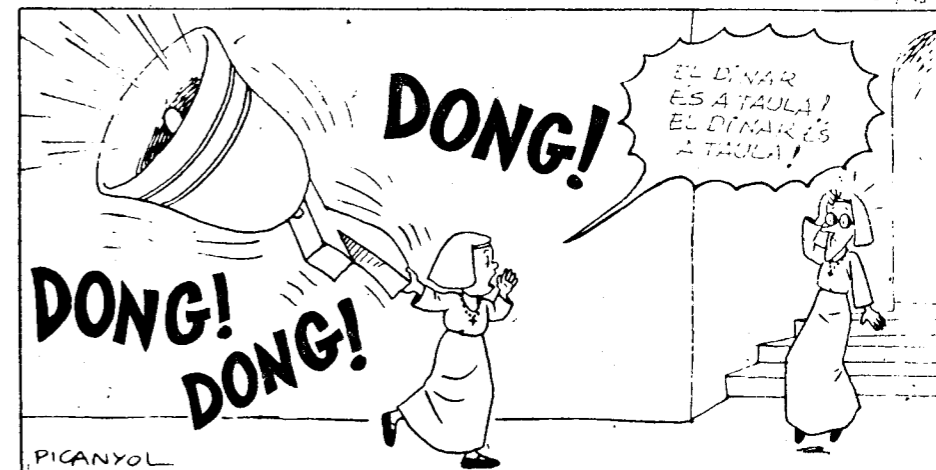
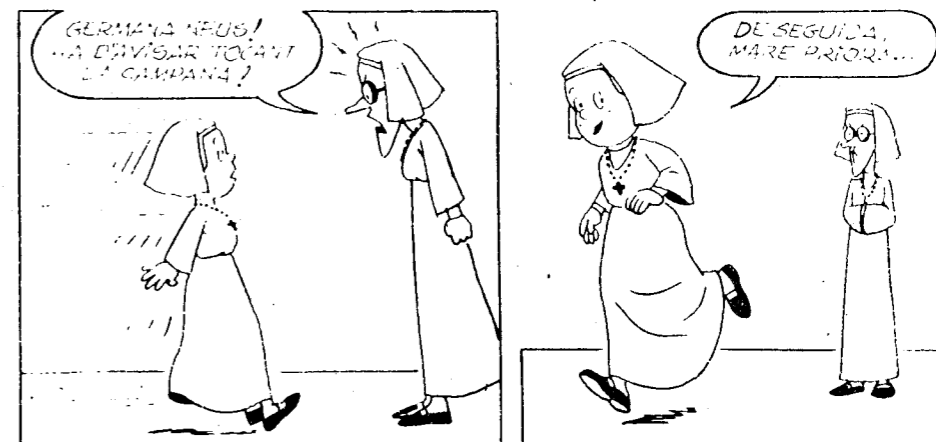
Arran d'aquestes visites a la cuina, més d'una vegada, la mare m'ha endinyat alguna feina: Eixerit!, sigues bon minyó i pela'm les patates, vés a comprar una ampolla de llet, una gasosa, etc. De moment, us ho dic amb tota sinceritat, em vénen ganes de rondinar i protestar; però, tot seguit penso: Tot ho ha de fer la mare? Per què? Que no puc ajudar jo? I ho faig.

També em distrec arant a comprar. L'altre dia, el Ramon dels "Queviures" em donà dues figues. Són bones les figues, oi? En un tres i no res, nyam-nyam i les figues a la panxa.

A l'hora de menjar, quan la mare porta la cassola o la plata a taula, els ulls de tots n'escodrinyn immediatament el contingut. Jo de seguida veig on hi ha el tall més gros, el més torrat. Primer mengem amb els ulls, i després amb la boca nyam-nyam, i en un tres i no res el plat net i buit. L'avi Cisco sempre em diu:

- Menges com un llop.
- Com menges els llops, avi?
- Menges amb molta fam.
- Jo de fam no en tinc, només tinc gana.
- Però menges a tentipotenti.
- Renoi, avi! Què vol dir aquesta paraula tan enrevessada?

— Que menges molt. Et posen la vianda al plat i... nyam; l'entrant i... nyam-nyam! Tots vam riure. Jo, tot fent el pallasso, em vaig posar una mandonguilla tota sencera a la boca. La feina era per fer nyam-nyam. I la por que tenia que d'una riulla em sortís disparada com un coet.

L'EIXERIT

PICANYOL

LES HISTÒRIES DE L'AVI PEP

"Atura't, que torno desseguida!"

Diuen que Fra Vicenç Ferrer, que fou frare dominic i arribà a Sant, i ara és patró de València, va viure una colla d'anys a Barcelona. La seva fama de bon predicador s'havia estès per tota la ciutat i la seva senzillesa i bonhomia el feren ben aviat molt popular. I així, mentre les famílies més riques s'honoraven de rebre'l a casa seva, ell no s'estava de fer petar la xerrada, sempre que podia, amb els barcelonins més humils. Era l'amic de tothom i tothom l'estimava.

Succeí que, un bon dia, començà a córrer la veu que Fra Vicenç havia fet un miracle. I després un altre. I un altre. I d'aquesta manera va anar augmentant el nombre dels que es deien testimonis dels seus fets prodigiosos.

Tot això va arribar ben aviat a orelles del senyor bisbe, que va cridar Fra Vicenç. Quan el tingué a la seva presència li va dir:

—Us he cridat per a parlar-vos d'aquests miracles que el Senyor ha volgut fer per mediació vostra. Prou que sé dels vostres mèrits i no dubto pas que sigui veritat el que m'han contat. Però em sembla que d'això se n'està fent massa rebombori. per tant us mando que, a partir d'ara, us limiteu a les vostres prediques i deixeu córrer això de fer miracles.

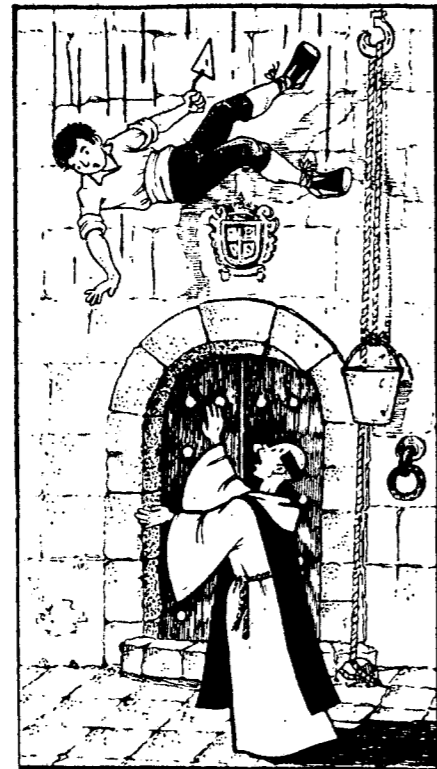
Fra Vicenç sortí de l'audiència un xic compungit però, obediènt com era al seu bisbe —sinó no hauria pas arribat a sant— ben decidit a complir l'ordre que se li havia donat.

S'anaren escolant els dies sense que el nostre frarret traicionés el propòsit que s'havia fet: predicava... i prou!

Però vet aquí que un dia que passava per una travessia del carrer de Montcada va passar per dessota d'una bastida on hi treballaven uns mestres de cases.

I, de prompte, oí un crit anguniós: —Fra Vicenç, ajudeu-me!"

Aixecà el cap en sentir això i va veure, amb sobresalt, que des de dalt

de tot de la bastida un home havia perdut peu i queia a plom.

—Ves quin compromís —pensà el sant—, tot just ara que el senyor Bisbe

m'ha prohibit de fer miracles..."

Decidit, però, va estendre la ma tot dient:

"Atura't que torno desseguida!"

I cuitacorrents, s'adreçà al palau bisbal i demanà per veure el senyor bisbe. Quan li digueren que Fra Vicenç el volia veure i com venia d'excitat i esbufegant per la corredissa que havia fet, el féu passar desseguida a la seva presència.

—Senyor bisbe, senyor bisbe —li digué el sant— m'heu de deixar fer un miracle!"

—Calmeu-vos Fra Vicenç i digueu-me què és el que passa".

—Que hi ha un pobre paleta que ha caigut d'una bastida i l'he deixat aturat a mig aire esperant la vostra autorització per a salvar-li la vida".

El senyor Bisbe, en sentir això, esclafí a riure:

—Vés, vés, Fra Vicenç, ja que has començat el miracle, acaba'l".

Molt content, Fra Vicenç arrencà a córrer altra vegada i en un dir Jesús va arribar a l'indret on havia aturat aquell home a mitja caiguda.

Aquest, en veure'l arribar, respirà una mica més tranquil, perquè la veritat és que no lés tenia totes, i li digué:

—Fra Vicenç, que no em baixen?"

—Baixa quan vulguis home, però fes-ho poc a poquet, que no et fessis mal".

I aleshores tothom veié —i eren molts els que s'havien congregat al volt de la bastida— com lentament, com si estés ajagut sobre un coixí de núvols, l'home descenia fins a posar-se suaument sobre l'empedrat del carrer.

Sembla que, arran d'aquest fet, el senyor Bisbe deixà que Sant Vicenç fes de les seves sense atabalar-lo mai més amb prohibicions.

ELS ACUDITS DE LA Berna.

MITJONS Mollfort

PERDONA MACA... PERÒ T'HAS DISFRESSAT TAN BÉ QUE M'HE CREGUT QUE ERES UN MOSQUIT DE DEBÒ.

AI COM AGAFI EL SAPASTRE QUE M'HA FET PERDRE L'AUTOBÚS...!!

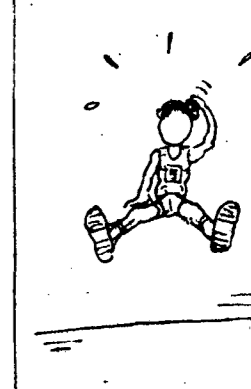
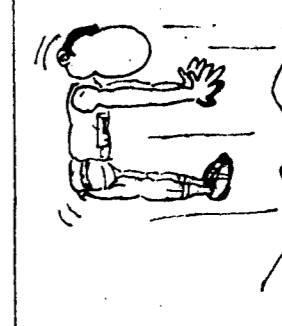
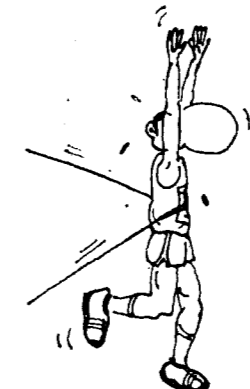
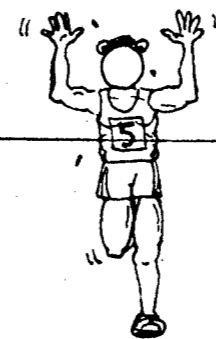

... DUES-CENTES ONZE I DUES-CENTES DOTZE... SENYORETA! ENCARA LI FALTEN DEU TRENETES! LI HE DIT QUE EN VOLIA DUES-CENTES VINT-I-DUES...

ELS NINOTS D'EN

MIC

Parleu de l'Eixerit als vostres amics

PETIT Avet

L'slip per nena, de cotó, elàstic i sense costures.

PETIT Avet